

prism

เรื่องเล่าพิสดาร ของเด็กสาววงแหวนเหล็ก แห่งเทพเจ้า

ฮาจิเมะ ซิมิซุ เขียน
ฉัตรขวัญ อธิภัย แปล

鉄環の娘と来訪神

奇譚蒐集録

ความลึบดำมืดของตำนานเทพเจ้าและพิธีกรรมประหลาด
ในการเดินทางแสนอันตรายนี้ จะมีอีกที่ชีวิตที่ต้องสังเวย!

prism

เรื่องเล่าพิสดาร ของเด็กสาววงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้า

奇譚蒐集録 鉄環の娘と来訪神

ฮาจิเมะ ซิมิซุ

เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย

แปล

“ตนไม่ได้อยากเรียนรู้หรอก
แค่อยากอ่านหนังสือเล่มเดียวกันกับพี่ชายเท่านั้นเอง”
- ฮาจิเมะ ซิมิซุ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

เรื่องเล่าพิสดารของเด็กสาววงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้า

奇譚蒐集録 鉄環の娘と来訪神

prism

ไนเคโรบิรัชทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

KITAN SHUSHUROKU: KANAWA NO MUSUME TO OTONAIASAMA

by SHIMIZU Hajime

Copyright © Hajime Shimizu 2023

All right reserved.

Original Japanese edition published by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd. in 2023.

Thai translation rights arranged with SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency

Thai translation copyrights © 2025 by Amarin Corporations Public Company Limited.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริโภคตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่อนุญาตจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือเลขทรวงานศิลป์ 978-616-18-8417-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เอก • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก อธิวรรณนวิ • บรรณาธิการ อาทิตยา เกื้อสวัสดิวรรณ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมภาพ วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • ออกแบบบุปผา ญาณิกา อู้อย่าง

คอมพิวเตอร์ นนุช ศรีสุขใจ • พิสูจน์อักษร ธิดา ศรีพิพัฒน์กุล, รจนา เทียนแดง

คำนำสำนักพิมพ์

หากพูดถึงบรรดาเรื่องลึกลับที่ได้รับความนิยม เชื่อว่าเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานเทพเจ้าและพิธีกรรมแปลกประหลาดน่าจะเป็นเรื่องเล่าอันดับต้นๆ ที่ผู้คนให้ความสนใจ โดยเรื่องราวเหล่านี้หลายครั้งก็เต็มไปด้วยความลึบที่รอการเปิดเผย เพียงแต่บางครั้งการค้นหาคำจริงนั้นอาจจะไม่ใช่เรื่องง่ายนัก อย่างเช่นในเรื่องเล่าฟิสตาร์ของเด็กสาววงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้านี้

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อโคโซได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนของตระกูลมินาเบตะเพื่อทำ “หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ” หรือการเดินทางไปรับวงแหวนเหล็กที่ศาลเจ้าสุวะทุกๆ สิบสองปี โคโซนักรวบรวมเรื่องเล่าฟิสตาร์และมาชิโอะลูกศิษย์จึงได้เดินทางไปยังดินแดนแห่งนั้น และการเดินทางครั้งนี้ทำให้พวกเขาได้เข้าไปพัวพันกับพิธีกรรมแปลกประหลาดของหมู่บ้านกลางหุบเขา อีกทั้งเบื้องหลังของพิธีกรรมนี้ยังเกี่ยวโยงกับชะตาชีวิตของเด็กทั้งสามและผู้คนในหมู่บ้านอีกด้วย

บัดนี้การเดินทางที่เต็มไปด้วยภัยอันตราย ความเชื่อเกี่ยวกับตำนานเทพเจ้า พิธีกรรมแปลกประหลาด และโศกนาฏกรรมที่มีเบื้องหลังสุดสะพรึงได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว...

คำนำผู้แปล

สวัสดีค่ะ กลับมาพบกันอีกครั้งกับเล่มที่สามในนิยายชุด เรื่องเล่าพิสดารนะคะ

ในเล่มนี้ มินาเบตะ โคโซ และยามาอุจิ มาชิโอะ คู่หูสุดเท่ของพวกเรา ยังคงออกเดินทางเปิดโลกและช่วยเหลือผู้คนในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศญี่ปุ่นอีกเช่นเคย

ธีมของเล่มนี้ยังคงเป็นการสืบสวน การออกเดินทางเพื่อสัมผัสวัฒนธรรมอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในท้องถิ่นต่างๆ ความโหดร้ายของการทารุณกรรมเด็กเพื่อผลประโยชน์ของผู้ใหญ่ รวมทั้งการตั้งคำถามถึงวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนานว่า ธรรมเนียมและประเพณีคือสิ่งทรงคุณค่า แต่เมื่อสิ่งเหล่านั้น บิดเบี้ยวและชั่วร้าย ถึงเวลาหรือยังที่จะลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงมัน ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าแนวคิดนี้ของมินาเบตะ โคโซ ยังคงเสมอต้นเสมอปลายตลอดทั้งซีรีส์

นอกจากเรื่องราวที่ชักพ้อขึ้นอย่างละเอียดประณีต ชวนให้ลุ้นระทึกไปตลอดทางกับปริศนาที่ซ่อนอยู่ นิยายชุดนี้ยังเป็นนิยายย้อนยุคที่สมจริงเพราะอิงจากประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น โดยเสริมเพิ่มส่วนที่เป็นเรื่องแต่งเข้าไปได้อย่างกลมกล่อมราวกับว่าเหตุการณ์เหล่านี้เคยเกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์ ถือว่าได้รับความบันเทิงและเสริมสร้างความรู้ไปพร้อมกัน เป็นอีกเล่มที่ไม่อยากให้พลาดกันจริงๆ ค่ะ

ขณะที่ผู้แปลเขียนคำนำอยู่นี้ เรื่องเล่าพิสดารของเด็กสาว
วงแหวนเหล็กแห่งเทพเจ้าเป็นเล่มล่าสุดของนิยายชุดเรื่องเล่า
พิสดารแล้ว ยังไม่อยากใช้คำว่าเล่มสุดท้าย เพราะผู้แปลหวังว่า
จะได้กลับมาพบกับมินาเบตะ โคโซ และยามาอูจิ มาชิโอะ อีก
ในอนาคต

หวังว่าทุกท่านจะสนุกกับการอ่านเล่มนี้แหละค่ะ ขอขอบคุณ
ที่ติดตามกันมาตลอดค่ะ

นัตระขวัญ อติศัย

สารบัญ

ปฐมบท	1
บทที่ 1 สู่สาน	5
บทที่ 2 เทพเจ้าผู้มาเยือน	43
บทที่ 3 วงแหวนเหล็ก	78
บทที่ 4 เครื่องบวงสรวง	106
บทที่ 5 หารือให้กระจ่าง	148
บทที่ 6 พิธีชำระล้าง	187
บทที่ 7 ถวาย	223
ปัจฉิมบท	284

ปฐมบท

มือของตบ ถูกฝ่ามือใหญ่ของพ่อกุมไว้มิด โคมไฟในมืออีกข้างของพ่อสายไปมา

ได้ยินมาว่าคำคืนนี้มีพิธีบูชาเทพมังกรที่จัดขึ้นทุก ๆ สิบสองปี

ปกติจะได้ออกมาข้างนอกตอนกลางคืนเฉพาะเวลาที่ปลุกพ่อแม่ให้พาไปเข้าห้องน้ำ

วันนี้ตนเลยตื่นเต้น

เสียงดังสนั่นมาจากที่ไหนสักแห่ง ฟังดูราวกับฟ้าผ่าลงมาหลายรอบ พ่อพูดปลอบขวัญว่าเป็นเสียงดอกไม้ไฟ ระหว่างที่ตนกำลังเอียงคอด้วยความงงวยเพราะไม่เข้าใจว่าดอกไม้ไฟคืออะไร คฤหาสน์หลังใหญ่ก็ปรากฏขึ้น มันคือคฤหาสน์มังกรมีคบเพลิงและกองไฟลุกโชนอยู่ที่นี่ แลดูสว่างไสวเหมือนตอนกลางวัน ควันขาวลอยขึ้นเหนือคฤหาสน์ แสงสีแดงและเหลืองพลันปรากฏจากในควันขาว นั่นคือดอกไม้ไฟหรือตอนอดเคลิบเคลิ้มไปกับความงดงามของมันไม่ได้

เมื่อรู้สึกตัวอีกทีก็เห็นแสงมากมายสายไหวอยู่รอบตัว มันคือแสงจากโคมไฟ ทุกคนคงออกมาข้างนอกพร้อมกับพ่อแม่

ดอกไม้ไฟยังคงพุ่งขึ้นไปบนท้องฟ้าจนถึงดึกคืน ทางคฤหาสน์มังกรจัดเตรียมเหล้าคักดีลิทซ์ เหล้าหวาน และซูปถ้วยแดงไว้เลี้ยงทุกคนด้วย เชื่อกันว่าหากกินพวกมันแล้วจะได้รับพรคุ้มครองจากเทพเจ้า

ผู้คนที่ทำพิธีบูชาเทพมังกรอยู่ในคฤหาสน์มังกร
พิธีกรรมจัดขึ้นในสถานที่ที่เรียกว่าถ้ำกาเรียวด้านใน
คฤหาสน์ ชาวบ้านไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมพิธี นักบวชระดับ
สูงสุดที่เรียกว่าคานาซานะกำลังประกอบพิธีกรรมร่วมกับร่างทรง
เทพเจ้าที่เรียกว่า “พูซูกุ”

ปกติจะเปิดร้วทางเข้าถ้ำและตั้งแท่นบูชาเฉพาะในคืนพิธี
ผู้คนจะพนมมือ ปักธูป แล้วเดินกลับออกมา แม่เล่าให้ฟังว่า
พิธีเป็นแบบนี้

แม่กับพี่สาวไปช่วยงานที่เรือนรับรองแขกช้างคฤหาสน์
มังกรตั้งแต่วันก่อนคืนพิธี ได้ยินว่าคนที่มาช่วยทำอาหารแจก
ไม่เพียงพอ เทพเจ้ามังกรท่าทางจะกินจุ แถมสุดท้ายเสปียงอาหาร
ของที่บ้านยังถูกเอาไปด้วย แม่เลยไม่ให้ใส่พอยกใหญ่

“แค่ไปช่วยงานก็เต็มกลืนแล้ว แถมช่วงนี้เหนื่อยจะแย่
เพราะเพิ่งเกิดน้ำท่วมกับแผ่นดินไหว ต่อให้จัดพิธีแค่ครั้งเดียว
ในรอบสิบสองปีก็เถอะ”

พวกผู้หญิงแถวบ้านก็ไม่พอใจมากเช่นกัน พ่อได้แต่ฟัง
เงิบ ๆ

เพราะอย่างนั้นหรือเปล่าหนอ หน้าตาของพ่อถึงได้ไม่สดใส
ทั้งที่อยู่ในช่วงเทศกาล หมู่นี้พ่อมักเป็นแบบนี้เสมอ ดูเหมือนเขา
กำลังคิดเรื่องยาก ๆ อยู่

ไม่นานก็มีกลุ่มคนเดินหน้านิ้วชี้ขมวดมาหาพ่อ

“ลูกไปหาพี่สาวของลูกเถอะ ระวังตัวด้วยละ มันมืด”

พ่อเอ๋ยแล้วปล่อยมือที่เกาะกุม

แม่กำลังดูแลน้องชายกับน้องสาว ส่วนพวกพี่สาวเดิน

นำหน้าอยู่ไม่ไกล โคมไฟส่ายไหวไปมา ตนตอบพ่อกว่าเข้าใจแล้ว จากนั้นรีบจำเท้าไล่ตามหลังพี่สาวไป พ่อเห็นดั่งนั้นก็สบายใจ จึงเดินหายลับไปในราตรีพร้อมกับคนหน้านั้น

ตนคงผิดเองที่มัวแต่เงยหน้ามองดอกไม้ไฟแสนสวย เมื่อตนเดินตามผู้หญิงคนนั้นทันและดึงแขนเสื้อพร้อมเรียกว่าพี่คนที่หันมากลับกลายเป็นเด็กสาวแปลกหน้า พอรู้ตัวอีกที แม่ก็หายไปแล้ว

มีคนอยู่ที่นี่แต่ตนมองไม่เห็นหน้าของพวกเขานะ เกาทอด ยาวบ้าง หดสั้นบ้าง ภายใต้แสงจากโคมไฟดูน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้ด้วยว่าใครอยู่ที่ไหน ตนพยายามเรียกหาแม่ แต่เสียงเบาหวิว จนไม่น่ามีใครได้ยิน ตนพูดเสียงดังไม่เก่ง

รู้สึกใจฝ่อขึ้นมาทันที กลับบ้านดีกว่า ต้องมีคนกลับถึงบ้านแล้วแน่ๆ ทว่าแม่หมู่บ้านนี้จะไม่ได้ใหญ่โตอะไร แต่ความมืดในคืนนี้ก็เพียงพอให้เด็กเล็กผู้ไม่รู้จักโฉมหน้าของราตรีหลงทางได้แล้ว ท่ามกลางความมืดมิดในเวลานี้มองไม่เห็นกระทั่งรูปร่างของบ้านอันคุ้นตา ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังเดินอยู่ที่ไหน

ที่นี่ที่ไหนหนอ

บ้านเรือนปิดไฟกันหมด จึงไม่อาจรู้ได้ว่าบ้านของตัวเองอยู่ที่ใด

เมื่อเงาของบ้านเรือนขาดช่วงลงก็ปรากฏเงาคน เพลิงในโคมไฟที่หล่นลงบนพื้นกำลังลุกไหม้ ได้ยินเสียงผู้ใหญ่หลายคนเถียงกันอย่างดุเดือด

ในบรรดาเสียงเหล่านั้น ดูเหมือนจะมีเสียงพ่อด้วย

“พ่อ...”

ทันใดนั้นกลิ่นประหลาดก็โชยมาตามลม กลิ่นคาวเหล็ก
มันคือกลิ่นอะไรหนอ

จริงสิ กลิ่นเหมือนตอนที่พ่อปลิดชีวิตเหยื่อตัวโตๆ
เสียงกระซิบของใครบางคนลอยมาว่าหนีไปซะ แต่ร่างกาย
ไม่ยอมขยับ

เงาดำทะมึนใกล้เข้ามา เปลวเพลิงในโคมไฟยังลุกไหม้
ขอบนอกของมัน

ตนเปล่งเสียงไม่ออก
เงาที่ไม่รู้ว่าใช้คนหรือเปล่าเงื้อมบางสิ่งขึ้น
ประกายที่มืดำสะท้อนแสงไฟจางๆ
ตนทำได้เพียงมอง ขณะที่วัตถุหนักอึ้งฟาดลงมาใส่ตน
พร้อมเสียงคำราม

บทที่ 1

สุสาน

1

ยามาอุจิ มาซึโอะ กำลังเหยียบแผ่นดินแห่งนี้เมื่อเดือน
พฤษภาคม ปีไทโชที่ 3¹ ซึ่งเป็นฤดูกาลที่ใบอ่อนของต้นไม้
ต่างแข่งขันว่าใครจะสีเขียวขึ้นเร็วกว่ากัน

“ที่นี่อุณหภูมิต่ำกว่าแถบฟูโนะนะ”

มินาเบตะ โคโซ ผู้เป็นนายวางถ้วยชากลับลงบนจานรอง
แล้วหรีตามองออกไปนอกหน้าต่าง แก้มของเขาแดงเรื่อ คงเพราะ
เดินมาจากสถานีรถไฟ

“แต่อากาศบริสุทธิ์สดชื่นดีจริง ๆ”

ชายตัวอ้วนท้วมยืนดอกพุดอยู่ข้างผู้เป็นนายว่า แน่นอน
อยู่แล้วขอรับ

“เพราะที่นี่คือดินแดนของเทพเจ้า อากาศย่อมแตกต่าง

¹ ค.ศ. 1914

จากที่อื่นเป็นธรรมดา”

ณ เมืองสุวะ จังหวัดนางาโนะ แสงเจิดจ้าที่เห็นจากทาง
หน้าต่างส่องกระทบผิวทะเลสาบเป็นประกายระยิบระยับ เรียวกัง
ตั้งเรียงรายริมฝั่งทะเลสาบสุวะ สมเป็นที่พักอาศัยของชนชั้นสูง

“ในสมัยของท่านพี่ยังไม่แยเท่าไร แต่ได้ยินมาว่าสมัยที่
ท่านพ่อเข้าดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก การสร้างทางรถไฟยัง
ไม่เสร็จสมบูรณ์ กว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ได้ก็ลำบากเอาการ์”

ทางรถไฟสายชูโอฮนเซ็นทอดยาวจากเมืองหลวงมาถึง
เมืองสุวะ โดยสร้างทางรถไฟไปถึงฟูจิในปีเมจิที่ 37² ปีต่อมา
สร้างถึงโอคายะ ปีถัดจากนั้นสร้างถึงชิโอจิริ และทางรถไฟสาย
นิชิจากชิโอจิริไปทางนาโกยะก็เปิดให้ใช้บริการเมื่อปีเมจิที่ 44³

ทางรถไฟทอดยาวไปตามชายฝั่งทิศเหนือของทะเลสาบสุวะ
เมื่อรถไฟแล่นผ่านเมืองโคฟูจะมองเห็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่มี
ผิวน้ำทอประกาย และคว้นสี่ขาวลอยขึ้นมาให้เห็นทุกหนแห่ง
หากมุ่งหน้าไปตามเส้นทางนี้จะเจอชูคิวซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนล่าง
และก่อนถึงที่นั่นจะเป็นที่ตั้งของหมู่บ้านน้ำพุร้อนสุวะแห่งนี้

ชายพุงพลุ้ยที่ยืนพยักหน้าอยู่ข้างผู้เป็นนายคือเจ้าของเรียวกัง
เขารินชาฝรั่งใส่ถ้วยชาแบบตะวันตกให้ด้วยตัวเอง

“แถวนี้เป็นย่านที่พักเพียงแห่งเดียวในนากาเซ็นโดที่มีบ่อ
น้ำพุร้อน เพราะเดิมที่เป็นจุดเชื่อมต่อทางหลวงชินชู คึกคักดี
ใช้ไหมล่ะขอรับ ที่นี่แตกต่างจากที่อื่นมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว”

² ค.ศ. 1904

³ ค.ศ. 1911

เขาหายใจพี๊ดฟาด แสดงความภาคภูมิใจอย่างชัดแจ้ง
“เพิ่งมีทางรถไฟสายชูโอะฮันเซ็นเมื่อปีเมจิที่ 44 นี่เอง
สะดวกสบายขึ้นมากทีเดียว แล้วได้เห็นโอคายะหรือยังขอรับ”

โคโซส่ายศีรษะก่อนตอบปฏิเสธ เจ้าของเรียวกังตบศีรษะ
ตัวเอง

“นั่นสินะขอรับ ถ้ามาจากทางทิศตะวันออกต้องมองไม่เห็น
อยู่แล้ว ขอประทานโทษที่เสียมารยาท ถ้าเดินทางจากชิโมสึวะ
ไปทางทิศตะวันตก ตอนอยู่บนรถไฟจะมองเห็นปล่องควันสูง
แถบนั้นคือย่านโรงงานผ้าไหมในโอคายะขอรับ”

ดูเหมือนว่าแถบนี้จะเฟื่องฟูด้านการเลี้ยงตัวไหม

“พื้นที่แถบนั้นทันสมัยมากขึ้นเรื่อย ๆ นะขอรับ ขนาดที่ว่า
บางครั้งยังมองเห็นควันดำจากตรงนี้เลย และต่อไปคงยิ่งจ่อแจ
ขึ้นอีก”

เจ้าของเรียวกังเอ่ยด้วยความเสียดายว่า ถ้าพวกท่าน
มาเร็วกว่านี้อีกนิดก็จะได้เห็นซากุระแห่งทากาโทโอะ⁴

มาชิโอะเดินไปยืนริมหน้าต่าง จากหน้าต่างบานใหญ่
มองเห็นวิวทิวทัศน์ของทะเลสาบสึวะได้ทั่วถึง เมื่อมองขึ้นไปก็เห็น
ทิวเขาอยู่ไกล ๆ เจ้าของเรียวกังบอกว่านั้นคือเทือกเขาอาคาอิชิ

“เทือกเขานี้อาจจะดูเหมือนกำแพงล้อมทะเลสาบสึวะ แต่
ที่จริงมีภูเขาสูงต่ำหลายลูกซ้อนกันอยู่ หนึ่งในนั้นมีภูเขาโมริยะ
ด้วย แต่มองจากตรงนี้ไม่เห็น ภูเขาลูกนั้นทั้งลูกคือวัดคุดักดิสัทธี

⁴ หมายถึงซากุระที่สวนสาธารณะทากาโทโอะโจชิในเมืองอินะ จังหวัด
นางาโนะ

ของศาลเจ้าตอนบนขอรับ”

อย่างนี้เอง มาชิโอะหรีตา ถัดจากฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบขึ้นไปเล็กน้อยมีเสาโทริอิตั้งอยู่ สิ่งปลูกสร้างหลายหลังตั้งตระหง่านราวกับกำลังเบิกทางขึ้นไปบนเขา นั่นคงจะเป็นศาลเจ้ากระมัง

“ตระกูลมินาเบตะใช้บริการเรียวกังแห่งนี้เป็นประจำมาตั้งแต่รุ่นก่อน แต่นายน้อยเพิ่งจะมาที่นี่เป็นครั้งแรกสินะขอรับ กระผมได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับนายน้อยมานานแล้ว”

โคโซยืมเสียง มาชิโอะเงี้ยหูฟังว่าเป็นข่าวลือเกี่ยวกับอะไร

“ท่านที่ทุกคนของท่านเล่าอย่างภูมิอกภูมิใจราวกับเป็นเรื่องของตัวเองว่า น้องชายคนสุดท้ายต้องเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งจักรวรรดิและประสบความสำเร็จทางด้านวิชาการอย่างยอดเยี่ยมเพียงใด กระผมเคยลองจินตนาการว่าท่านเป็นคนแบบไหน แต่ไม่แน่ใจว่าจะตัวสูงใหญ่ปานนี้”

มินาเบตะ โคโซ อายุสามสิบเอ็ดปี เป็นอาจารย์พิเศษของมหาวิทยาลัยแห่งจักรวรรดิผู้มีอนาคตไกล เคยไปศึกษาต่อที่ยุโรป แม้เขาจะสวมแว่นตาและดูเฉื่อยฉะลาดตรงตามที่ใครๆ จินตนาการ แต่ก็ไม่ได้เป็นอาจารย์สูงวัยผู้มีรูปร่างผอมบางและป่วยเป็นวัณโรคปอดอย่างที่ใครๆ จินตนาการอีกเช่นกัน เขาเป็นผู้ชายตัวโต น่าจะสูงเกินร้อยแปดสิบเซนติเมตรด้วยซ้ำ

ไม่ว่าเดินทางไปแห่งไหนโคโซก็สวมเสื้อผ้าสไตร์ตะวันตกอยู่เสมอ เขาไม่เคยปล่อยให้ไม้เท้าสีดำอันเป็นมรดกตกทอดจากฮาคุซาคิ^๕ รุ่นก่อนห่างกาย ไม้เท้า หมวก และแว่นตาคือ “ปาร์วัวร์” (ของที่เข้าชุดกัน) ถึงอย่างนั้นไม้เท้าก็ไม่ได้มีความจำเป็น

ต่อการเดินทางของเขาแต่อย่างใด

“จะว่าไปท่านฮาคุซาคูกิเคยถือไม้เท้าแบบเดียวกันนะขอรับ”

“จำแม่นจังเลยนะครับ นั่นก็เป็นของดูต่างหน้าพออีกเหมือนกัน”

กาคุโซ พี่ชายคนโตของโคโซ ผู้ดำรงตำแหน่งฮาคุซาคูมินาเบตะในปัจจุบันก็มีไม้เท้าไก่อูเหมือนกัน ไม้เท้าของโคโซไม่มีด้ามจับตรงหัวไม้เท้า แต่หัวไม้เท้าของกาคุโซมีด้ามงาช้างยื่นออกมา ส่วนตัวไม้เท้าทำจากไม้โคคุตันด้วยกันทั้งคู่

“จำได้สิขอรับ สมัยนั้นกระผมยังเด็ก แต่จำได้ว่าเสื้อผ้าอาภรณ์และสิ่งของเครื่องใช้ของท่านฮาคุซาคูล้วนไก่อูทั้งสิ้น”

เจ้าของเรียวกังหรือตำราลืออดีต

“กระผมได้ยินมาว่าห้องสไตล์ตะวันตกห้องนี้ก็สร้างขึ้นตามความต้องการของท่านฮาคุซาคูรุ่นก่อน เวลาท่านมาพำนักรที่นี่ทุกคนจะรู้สึกเหมือนหลุดเข้าไปอยู่ต่างโลก ท่านมาแช่น้ำพุร้อนในฤดูหนาวบ่อยเสียด้วย ที่นี่เลยเป็นเหมือนบ้านพักตากอากาศของตระกูลมินาเบตะ ทางเราอาจมีสิ่งใดขาดตกบกพร่องอยู่บ้างแต่ขอให้ท่านคิดเสียว่าเป็นบ้านของตัวเองนะขอรับ”

แม้ใช้คำว่าเรียวกัง ทว่าไม่ได้มีลักษณะเป็น “ฮัตตานิโกะ”⁶ แต่อย่างใด เรียวกังแห่งนี้เป็นสถาปัตยกรรมที่ผสมผสานระหว่าง

⁵ หนึ่งในบรรดาศักดิ์ห้าระดับของขุนนางที่ใช้กันในประเทศญี่ปุ่น ฮาคุซาคูเป็นระดับที่สาม ระบบขุนนางที่วางตั้งขึ้นในปีเมจิที่ 17 (ค.ศ. 1884) และเลิกใช้ไปในปีโชวะที่ 21 (ค.ศ. 1946)

⁶ ชื่อเรียกที่พักสำหรับนักเดินทาง มีอาหารให้

สไตร์ญี่ปุ่นและตะวันตกเข้าด้วยกัน มีความสูงสามชั้น อีกทั้งห้องนี้ยังเป็นห้องพิเศษ ขาโค้งงอของโต๊ะกลมที่วางอยู่ตรงหน้า มาชิโอะสลักลวดลายสวยงามประณีต เก้าอี้เท้าแขนเข้าคู่กันก็มีพนักสูง คงผลิตขึ้นสำหรับชาวต่างชาติ หากไม่นับพื้นที่ปูด้วยเสื่อทาทามิแล้ว ห้องหุหรานี้ก็ชวนให้นึกถึงบ้านใหญ่ของตระกูลมินาเบตะเหมือนกัน อีกทั้งโคมไฟก็เป็นโคมไฟระย้านำเข้าเสียด้วย

“ว่าแต่” เจ้าของเรียวกังเอ่ยพลางชำเลืองมาทางนี้ โคโซเดาได้ว่าอีกฝ่ายอยากถามอะไรจึงพยักหน้า

“ขอโทษที่แนะนำช้านะครับ เขาเป็นลูกศิษย์ของผมเอง”

มาชิโอะรีบยืนยันตัวตรง

“อะ...ผมชื่อยามาอุจิ มาชิโอะ ครับ”

“อ้อ ลูกศิษย์เธอขอรับ...”

มาชิโอะเข้าใจในวัยที่แฝงอยู่ เจ้าของเรียวกังคงถามเพราะไม่รู้จะปฏิบัติตัวกับมาชิโอะอย่างไร หากมาชิโอะเป็นลูกลับของโคโซก็เท่ากับเสียมารยาทที่ถาม แต่เครื่องแต่งกายของมาชิโอะก็ดูไม่เหมือนคนในตระกูลฮาคุซาคุอยู่แล้ว เขาสวมชุดนักเรียนแบบใหม่ล่าสุด เสื้อเชิ้ตคอเปิดสอดทับลงในกางเกง แขนขาผอมแห้งทั้งที่อยู่หน่วยกัลลัสโต ช้ำยังสวมหมวกนักเรียนไร้ตราสัญลักษณ์ ความคล้ายคลึงกันเพียงอย่างเดียวคงเป็นส่วนสูงของมาชิโอะที่ดูอย่างไรก็ยังสู้โคโซไม่ได้อยู่ดี

“ได้นายน้อยเป็นอาจารย์แบบนี้ ถือว่าโชคดีมากเลยนะขอรับ”

มาชิโอะเข้าใจเรื่องนั้นดีโดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายบอก พ่อบุญธรรมของมาชิโอะล่วงลับเมื่อเขาอายุได้สิบสองปี เขาอยู่

ในสภาพไร้ญาติขาดมิตร โดยทั่วไปอย่างดีก็ได้เป็นลูกศิษย์ของช่างฝีมือ หรืออย่างเลวก็คงอดตายข้างถนน

โคโซเป็นเพื่อนในบันปลายชีวิตของพ่อนุญธรรม แม้อายุห่างกัน แต่ทั้งสองได้รู้จักกันโดยบังเอิญและกลายเป็นเพื่อนข้ามชนชั้นที่ถูกคอกัน จุดเชื่อมโยงมีเพียงเท่านี้ ทว่าโคโซกลับรับอุปการะมาชิโอะโดยไม่ลังเล

ไม่เพียงเท่านั้น โคโซยังให้เขาไปเรียนที่โรงเรียนและโรงฝึกที่ลูกศิษย์ของพ่อนุญธรรมเปิดด้วย

แม้จะเรียกตัวเองว่าลูกศิษย์ แต่มาชิโอะได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นลูกบุญธรรม เขาช่างโชคดีเหลือเกิน

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ ผมต่างหากที่เป็นฝ่ายได้รับความช่วยเหลือเสมอ เนอะ มาชิโอะ”

มาชิโอะรีบส่ายศีรษะ เจ้าของเรียวกังซาบซึ่งกับคำพูดของโคโซ

“ว่าแต่คุณเจ้าของเรียวกังรู้อะไรเกี่ยวกับหน้าที่ของตระกูลผมบ้างหรือครับ”

เขาเอียงคอ

“กระผมทราบตั้งแต่ต้นว่าท่านมาด้วยหน้าที่ แต่นอกเหนือจากนั้นเป็นเรื่องที่รู้กันเฉพาะคนในตระกูล กระผมจึงไม่ทราบขอรับ ท่านไปถามที่ศาลเจ้าตอนบนน่าจะเร็วกว่า”

สรุปแล้วก็ไม่มีข้อมูลอะไรสักอย่าง โคโซยิ้มเจื่อน พอเห็นเจ้าของเรียวกังหยิบกาน้ำชาขึ้นจากโต๊ะอีกครั้ง มาชิโอะก็ถอนหายใจแผ่วเบาด้วยอีกคน

“ฉันจะไปศาลเจ้าตอนบนได้ยังไงล่ะ”

“มีท่าเรือขอรับ”

เจ้าของเรือวกังเดินไปใกล้หน้าต่าง มาชีโอะโน้มตัวไปมอง

“มีเรือประจำทางชื่อทากาชิมะมารุซึ่งเป็นเรือข้ามฟากไป
ยังฝั่งตรงข้าม นายน้อยลงเรือตรงนั้นแล้วเดินต่อไปยังศาลเจ้า
ตอนบนได้ขอรับ”

ขึ้นเดินเลียบชายฝั่งทะเลสาบไปอีกฟากคงใช้เวลานานโข

“หรือถ้าท่านต้องการ กระผมจัดการให้ได้นะขอรับ”

“ไม่ต้องหรอกครับ พวกผมจะไปทางเรือ อุตส่าห์มาแถวนี้
ทั้งที เดินทางข้ามทะเลสาบที่มีโอมิวาตาริลักหน้อยก็ได้บรรยากาศ
ดีเหมือนกัน”

“โอมิวาตาริ”

“อ้าว คุณมาชีโอะไม่รู้จักเหรอ”

เจ้าของเรือวกังทำท่ากระตือรือร้นอยากเล่า โคโซยืมเงื่อนไข

“เขาอายุยังน้อยนะครับ”

“ทะเลสาบสุมะจะกลายเป็นน้ำแข็งในช่วงฤดูหนาว เส้นทาง
น้ำแข็งสายหนึ่งจะปรากฏขึ้นเหนือทะเลสาบที่แข็งตัวและเป็น
สีขาวโพลน ราวกับมีท่านผู้ยิ่งใหญ่ข้ามจากศาลเจ้าตอนบนลงมา
ยังศาลเจ้าตอนล่าง น้ำแข็งจะส่งเสียงดังเปรี๊ยะๆ แล้วทอดยาว
เป็นเส้นตรงสู่ศาลเจ้าตอนล่าง นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าโอมิวาตาริ”

“มีรูปแบบนั้นด้วยเหรอครับเนี่ย”

เจ้าของเรือวกังดูจะพึงพอใจกับปฏิกิริยาตอบสนองน่าชื่นใจ
ของมาชีโอะ

“ใช่แล้วขอรับ บางทฤษฎีก็บอกว่าเทพนุรุแห่งศาลเจ้า
ตอนบนเดินทางมาหาเทพนาริที่ศาลเจ้าตอนล่าง...อย่าบอกนะ

ว่าไม่รู้จักศาลเจ้าใหญ่ส่วะด้วย”

“พะ...ผมรู้เรื่องเทศกาลอุมบาชิระครับ”

ชิโนะโนะคุนิอิชิโนะมียะ⁷ เป็นคัมเปะระดับกลาง⁸ มีอีกชื่อหนึ่งว่าศาลเจ้าใหญ่ส่วะ

เทศกาลอุมบาชิระหมายถึงเทศกาลก่อสร้างในศาลเจ้าที่จัดขึ้นเฉพาะปีชวดและปีวอก โดยนำไม้ขนาดมหึมาที่ตัดจากต้นมาสร้างเสาที่ฮอนมียะและมาเอมียะซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนบนอย่างละสี่ต้น รวมเป็นแปดต้น และสร้างเสาที่ซุนคิวกับซุคิวซึ่งเป็นศาลเจ้าตอนล่างอย่างละสี่ต้น รวมเป็นแปดต้น เมื่อรวมทั้งหมดก็จะได้สิบหกต้น

“ลาก่อนไม้ขนาดมหึมาที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางสามซาคุห้าซุน (ประมาณหนึ่งเมตร) ยาวห้าโจ สามซาคุ (ประมาณสิบเจ็ดเมตร) น้ำหนัก 2,700 คัง (ประมาณสิบตัน) มาสร้างเป็นเสาในสี่มุมของศาลเจ้าเหล่านั้น อนาคตสง่างามเหลือเกินขอรับ ภาพตอนที่ท่อนไม้ขนาดมหึมากำลังลงทางลาด ก่อนหล่นลงน้ำ และข้ามแม่น้ำนั้นน่าประทับใจจริง ๆ ขบวนม้าตอนลากไม้ไปถึงชุมชนก็ควรค่าแก่การรับชม ก่อนกลับอย่าลืมรับชมกันให้ได้นะขอรับ”

เจ้าของเรือวกงิยุดอกพุดว่า เป็นเทศกาลที่พวกเราภาคภูมิใจ

“การจัดงานเทศกาลในช่วงนี้อาจไม่สมควรนักเพราะ

⁷ชื่อเรียกศาลเจ้าที่ได้รับของสักการะจากกรมพิธีกรรม

⁸ตั้งแต่ยุคเมจิเป็นต้นมามีการจัดประเภทคัมเปะเป็นสี่ระดับ คือ ระดับใหญ่ กลาง เล็ก และระดับพิเศษ

พระพันปีหลวงเพิ่งเสด็จสวรรคตได้ไม่นาน แต่ถึงอย่างไรก็เป็น
เทศกาลใหญ่ที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึงพันปี จึงจะจัดขึ้นตาม
กำหนดการเดิมด้วยความเคารพขอรับ”

สมเด็จพระบรมราชชนนีฮารุกะ พระมารดาของพระ-
จักรพรรดิเมจิ เสด็จสวรรคตเมื่อเดือนที่แล้ว จึงมีการลดขนาด
ของพิธีกรรมต่างๆ ให้เล็กลง แต่เทศกาลอุมบาชิระจะจัดขึ้น
อย่างยิ่งใหญ่เหมือนเดิม

“ได้ยินมาว่าศาลเจ้าใหญ่สุมะได้รับแต่งตั้งเป็นโคกุเฮนะ⁹
เมื่อช่วงต้นยุคเมจิ แล้วเมื่อปีเมจิที่ 29¹⁰ ก็ได้รับแต่งตั้งเป็น
คัมเปะระดับกลางสินะครับ แต่ในเมื่อมีประวัติศาสตร์ยาวนาน
ถึงเพียงนี้ อีกไม่นานน่าจะได้รับการแต่งตั้งเป็นคัมเปะระดับใหญ่”

“ใช่แล้วขอรับ! สมแล้วที่เป็นท่านมินาเบตะ! อันที่จริง
พวกกระผมมองว่าเป็นคัมเปะระดับใหญ่เรียบร้อยแล้ว ใน
อาากิซุชิมะอันกว้างใหญ่ไม่มีใครไม่รู้จักสุมะเมียวจิน¹¹ ผู้เรื่องนาม”

“มีศาลเจ้าในสังกัดเดียวกันอยู่มากมายทั่วประเทศด้วย
นี่ครับ”

มีแต่คำศัพท์ที่มาชิโอะไม่เข้าใจทั้งนั้น

ศาลเจ้าใหญ่สุมะเป็นชื่อเรียกรวมๆ ของศาลเจ้าสี่แห่งที่ตั้ง
ขนานทะเลสาบสุมะ ประกอบด้วยฮนนิยะกับมาเอมิยะซึ่งเป็น
ศาลเจ้าตอนบน ตั้งอยู่ทางทิศใต้ และซุนคิวกับซุคิวซึ่งเป็นศาลเจ้า

⁹ชื่อเรียกศาลเจ้าที่ได้รับของสักการะจากท้องพระคลัง

¹⁰ ค.ศ. 1896

¹¹ คำว่า เมียวจิน หมายถึง เทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

ตอนล่าง ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ วัตถุศักดิ์สิทธิ์ของซุคิวคือต้นยิว
ของซุนคิวคือต้นสน ส่วนของศาลเจ้าตอนบนคือภูเขาโมริยะ

“โอ้...ภูเขาชื่อเทพเจ้าหรือครับ”

“ภูเขาโมริยะมีอีกชื่อหนึ่งคือมิซางุจิ เป็นที่ที่มีเทพเจ้า
ประจำท้องถิ่นสถิตอยู่มากมายมาตั้งแต่สมัยก่อนขอรับ โดยตั้งแต่
การปฏิวัติเมจิเป็นต้นมา เทพเจ้าที่ศาลเจ้าบูชาก็เปลี่ยนเป็นเทพ
ทาเกมินากาตะ ปัจจุบันนี้ฮานิยะบุซาทะเทพทาเกมินากาตะ มาอึมยะ
บุซาทะเพียซากะโทเมะผู้เป็นมเหสีของท่าน ส่วนศาลเจ้าตอนล่าง
ทั้งซุนคิวและซุคิวต่างก็บูชาเทพสององค์นี้ รวมทั้งเทพยาเอ-
โกโตะชิโรนุซิมิผู้เป็นพี่ชายของเทพทาเกมินากาตะด้วยขอรับ”

มาชิโอะกะพริบตา เขาไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว

“แต่ก่อนจะเข้าสู่ยุครัฐบาลบาคุฟุ ศาลเจ้าตอนบนบูชา
พระสมันตภัทรโพธิสัตว์ด้วย ส่วนศาลเจ้าตอนล่างก็บูชาพระมหา-
โพธิสัตว์อวโลกิเตศวรปางพันนตรพันกรและพระไภษัชยคุรุด้วย
ขอรับ”

“เป็นผลจากการแยกศาสนาพุทธกับศาสนาชินโตออก
จากกันหรือครับ”

เจ้าของเรียวกังพยักหน้ารับคำพูดของโคโซ เขาหมายถึง
การแยกศาสนาพุทธกับศาสนาชินโตออกจากกันในยุคเคโอซึ่งกิน
เวลาสี่ปี¹² อิทธิพลของศาสนาพุทธจางหายไปจากศาลเจ้า ต่อมาเมื่อ
กำหนดให้มีระบบจัดระดับศาลเจ้าในปีเมจิที่ 4¹³ ศาลเจ้าตอนบน

¹² ค.ศ. 1865 - 1868 ซึ่งเป็นช่วงปลายยุคเอโดะ

¹³ ค.ศ. 1871

และศาลเจ้าตอนล่างจึงถูกรวมเข้าด้วยกันเป็นศาลเจ้าใหญ่สู่ระ จากนั้นก็มีการกำหนดเทพเจ้าหลักที่จะบูชาด้วย

“อันที่จริงห้ามเรียกว่าเมียวจิน แต่กระผมเรียกว่าท่าน เมียวจินมาตั้งแต่เกิดแล้ว คงเปลี่ยนกันไม่ได้ง่าย ๆ หรือขอรับ อีกอย่าง แถบนี้มีความพิเศษเล็กน้อยด้วย”

เจ้าของเรียวกังพูดเป็นนัย คนที่ทำหน้าเข้าใจมีแค่โคโซ คนเดียว

“มีเทพเจ้าอยู่มากมายเลยนี่ครับ”

มาชิโอะเข้าใจเพียงประโยคนั้น เจ้าของเรียวกังยิ้ม

“ใช่แล้วขอรับ เดิมทีโมริยะไดจินเป็นผู้ปกครองแถบสู่ระ”

“ไดจินหรือครับ”

โคโซอธิบายให้มาชิโอะฟังว่าหมายถึงผู้แทนของเทพเจ้า เจ้าของเรียวกังพยักหน้า

“ในโนโคจิ¹⁴ เล่าว่าเทพทาเกมิกาชูจิและเทพทาเกมินากาตะต่อสู้กัน เทพทาเกมินากาตะเป็นฝ่ายแพ้จึงบอกว่าจะไม่ออกจากดินแดนนี้ เป็นที่มาว่าทำไมแถบนี้จึงบูชาท่าน แต่มีอีกเรื่องเล่าที่บอกว่าท่านเป็นฝ่ายชนะในการต่อสู้กับโมริยะไดจิน”

เมียวจินเสด็จลงจากสวรรค์มายังดินแดนสู่ระที่โมริยะไดจินปกป้องคุ้มครอง แล้วประกาศว่าจะยึดที่นี้เป็นของตัวเอง จึงเกิดการต่อสู้กันระหว่างเมียวจินกับโมริยะไดจิน

“เมียวจินถือกิ่งไม้จากต้นฟูจิ ส่วนโมริยะไดจินถือตะขอเหล็ก ทั้งคู่ต่อสู้กัน แล้วเมียวจินก็เป็นฝ่ายชนะ เมียวจินแต่งตั้ง

¹⁴บันทึกประวัติศาสตร์ของประเทศญี่ปุ่นที่รวบรวมไว้เมื่อปี ค.ศ. 712

บุตรของตนเป็นผู้แทนเทพเจ้าโดยมีฐานะเป็นโอโฮริ ส่วนโมริยะ-
ไคจินแต่งตั้งโอโฮริคนเดิมให้เป็นชินโจดง¹⁵ เพื่อรับหน้าที่สำคัญ...
เล่าคร่าว ๆ ก็ประมาณนี้แหละขอรับ”

ถึงเขาจะบอกว่าเล่าคร่าว ๆ แต่มาชิโอะก็ยังตามไม่ค่อยทัน
อยู่ดี

“เอ่อ...เมียวจินที่ถือกิ่งฟุจิเป็นฝ่ายชนะหรือครับ ทำไมล่ะ”

เจ้าของเรียวกังทำหน้าที่นั้น จากนั้นเอียงคอไปในทิศทาง
เดียวกับมาชิโอะ

“นั่นสินะขอรับ...ทำไมล่ะ ผู้ถือตะขอเหล็กน่าจะแข็งแกร่ง
กว่าแท้ ๆ...อาจมีพลังเหนือธรรมชาติน่าอัศจรรย์เข้ามาเกี่ยวข้อง
ด้วยก็ได้ขอรับ เพราะถึงยังไงก็เป็นคิกระหว่างเทพเจ้า”

“ได้ยินว่ามียุคที่นักรบบันโด¹⁶ ศรัทธาและไปสวดภาวนาที่
ศาลเจ้าสุมะเพื่อขอให้ได้รับชัยชนะในการต่อสู้ เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับ
เรื่องนี้ด้วยหรือเปล่าครับ”

เจ้าของเรียวกังอุทานว่า โอ้

“จริงอยู่ว่าเมียวจินมีพลังปาฏิหาริย์ในฐานะเทพแห่ง
สงคราม ได้ยินว่าพวกผู้บัญชาการทหารที่มีชื่อเสียงต่างพากัน
มาเยือนที่นั่นตั้งแต่สมัยโบราณเพื่อขอพรให้ได้รับชัยชนะ ท่านเป็น
เทพอายุ...คงให้อารมณ์เหมือนมีสายลมแห่งเทพเจ้าช่วยอวยพร
แต่กระผมไม่ใช่นักบวชก็เลยไม่ค่อยรู้ละเอียดนะขอรับ”

¹⁵ ชื่อตำแหน่งของนักบวชในศาลเจ้าใหญ่สุมะ ทำงานในศาลเจ้า
ภายใต้โอโฮริ

¹⁶ หมายถึงนักรบในแถบบันโด ซึ่งในปัจจุบันคือภูมิภาคคันโต

“เทพวายเหรอรครับ”

ออกจะผิดคาดเล็กน้อยสำหรับเทพผู้นำพาชัยชนะมาสู่การสู้รบ

เจ้าของเรียวกังพยักหน้า

“สว่เมียวจินเป็นเทพแห่งสายลมมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้วขอรับ”

“อุตุส่าห์เดินทางมาไกลเลยนะขอรับ”

หลังจากข้ามทะเลสาบแล้วเดินเท้าต่ออีกครั้งชั่วโหม่ง ผ่านวัดเข็นโกจิ และมาถึงศาลเจ้าตอนบน โคโซกิแนะนำตัวทันที อีกฝ่ายนำทางเขาไปยังสิ่งปลูกสร้างขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่สุดอาณาบริเวณของฮนมิยะ

คนที่มาต้อนรับคือชายวัยกลางคนผู้เป็นตัวแทนของเนจิ¹⁷

“กระผมได้ยินมาว่า ก่อนการปฏิวัติเมจินั้น ชินโจคังทำหน้าที่รับรองทุกท่านในตระกูลมินาเบตะมาโดยตลอด แต่ตอนนี้ไม่มีตำแหน่งชินโจคังแล้ว ฉะนั้นถ้าพูดให้ถูก กระผมก็ไม่ใช่ตัวแทน อยากรู้ก็ตาม กระผมขอถือโอกาสรับหน้าที่นี้แทนขอรับ”

ชายร่างเล็กคนนี้มีชื่อว่าฟูจิโมริ อาจเพราะเส้นผมส่วนใหญ่ของเขาเป็นสีขาว ทำให้ดูสูงวัยยิ่งกว่าเจ้าของเรียวกัง

¹⁷ คำที่ใช้เรียกนักบวชอาวุโส

“กระผมเคยเป็นผู้รับรองท่านมินาเบตะสามครั้ง แต่เนื่องจากอายุปุนนี้แล้ว ครั้งต่อไปคงมีผู้อื่นมาทำหน้าที่แทนหน้าที่นี้ต่างจากชินโจคงตรงที่ไม่ได้สืบทอดกันทางสายเลือด แต่ถึงอย่างนั้นกระผมจะส่งงานต่อให้ผู้ที่มารับช่วงนะขอรับ”

เขาเอ่ยว่า ถ้ากระผมทำเรื่องเสียมารยาทก็โปรดภัยด้วยจากนั้นผุดยิ้มเศร้า

“คุณมารับรองทุกครั้ง แสดงว่ารู้เกี่ยวกับภารกิจของตระกูลเราเหรอครับ”

ฟูจิโมริทำหน้านงน

“หมายถึงอะไรขอขอรับ”

“พวกเรามาที่นี่โดยไม่รู้อย่างละเอียดของ ‘หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ’ มากนัก”

ผู้เป็นนายบอกตามตรง ฟูจิโมริร้องไห้อลังรอฟังอย่างสนอกสนใจ

หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ - เหตุผลที่ผู้เป็นนายกับมาชิโอะมาเยือนดินแดนแห่งนี้ หากพูดตามตรงก็เพราะบ้านใหญ่ของตระกูลมินาเบตะ “ส่งมาปฏิบัติหน้าที่” นั่นเอง

เนื้อหาของภารกิจมีแค่ว่า จงไปเยือนศาลเจ้าสุวะในชินชู แล้วนำวงแหวนเหล็กที่เรียกว่าคานาวะกลับมา

ก่อนหน้านี้มินาเบตะ กาคุโซ ผู้ดำรงตำแหน่งฮาคุซาคูรุ่นปัจจุบัน ได้เปิดประชุมครอบครัวโดยเชิญทุกคนมารวมตัวกันพร้อมหน้า เขาอธิบายด้วยคำพูดง่ายๆ เพื่อให้มาชิโอะที่เข้าร่วมการประชุมเข้าใจ

“เดิมทีนี่เป็นหนึ่งในกิจกรรมที่แคว้นซัตสึมะจัดขึ้น อย่างที่

“รู้กันว่าบนเกาะคาโงชิมะมีศาลเจ้ามินามิกาตะ”

อีกชื่อหนึ่งคือศาลเจ้ามินามิกาตะสุมะ

“กล่าวกันว่าท่านทาดาฮิสะผู้เป็นต้นตระกูลชิมัตซึได้อัญเชิญศาลเจ้าสุมะมาที่เกาะคาโงชิมะ ศาลเจ้าแห่งนั้นมีความสำคัญต่อตระกูลชิมัตซึ และแน่นอนว่ามีความสำคัญต่อตระกูลหลักในแคว้นซัตสึมะด้วย ดังนั้นหน้าที่สำคัญจึงเป็นการเดินทางไปสักการะศาลเจ้าสุมะในชินชูซึ่งเป็นโซโจ¹⁸ ทุกๆ สิบสองปี วงแหวนเหล็กคานาวะคงเป็นเครื่องแสดงถึงหน้าที่นั้น แล้วตระกูลของเราก็สืบทอดหน้าที่ดังกล่าวมาตั้งแต่ยุครัฐบาลบาคุฟุ”

กาคุโซเล่าว่า ครั้งแรกที่ตระกูลมินาเบตะไปเยือนสุมะคือปีแรกของยุคอันเซ¹⁹ ซึ่งเป็นปีที่มินาเบตะ ซาเนอากิ พ่อของโคโซที่ดำรงตำแหน่งฮาคูซาคูรูก่อนมีอายุได้ยี่สิบสี่ปี กาคุโซผู้สืบทอดตำแหน่งก็เคยไปเยือนที่นั่นถึงสามครั้งแล้วในฐานะหัวหน้าตระกูล

คานาวะเป็นวงแหวนเหล็กไร้รอยต่อ หนาประมาณข้อแรกของนิ้วหัวแม่มือ ส่วนขนาดของมันนั้น ให้นึกภาพเวลาผู้ใหญ่ประกบนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ของมือทั้งสองข้างเข้าด้วยกัน

“ครั้งนี้ผมมาในฐานะตัวแทนของพี่ชายครับ”

โคโซพูดอย่างรวบรัด ทว่าอันที่จริงเป็นเพราะมินาเบตะ อากิฮากะ ลูกคนโตของกาคุโซคือดั่งไม่ยอมมาเป็นตัวแทนต่างหาก

“เห็นบอกว่าต้องหยุดงานหลายวัน นึกว่าจะให้ไปทำอะไรซะอีก ที่แท้ก็จะให้ไปปฏิบัติหน้าที่ที่แม้แต่เด็กยังทำได้ งั้นก็ส่ง

¹⁸ ชื่อเรียกศาลเจ้าที่นับถือเทพเจ้าหลายองค์

¹⁹ ค.ศ. 1854 - 1860

วงแหวนเหล็กจากสวามิไปที่แคว้นซัตสึมะทางไปรษณีย์เลยไม่ยากกว่าเธอ”

เป็นที่รู้กันดีว่า ว่าที่หัวหน้าตระกูลฮาคุซาคูรุ่นต่อไปเป็นคนนิสัยดี มีน้ำใจ ฉลาดปราดเปรื่อง และเคยไปศึกษาต่อในยุโรปมาแล้ว แต่ขณะเดียวกันเขาก็เป็นเรียลลิสต์ (ผู้มีแนวคิดแบบสัจนิยม) ด้วย

อาภิกทาคะโต้แย้งกฎที่ไม่ได้ระบุเป็นลายลักษณ์อักษรแต่รับรู้โดยทั่วกันว่าต้องไปเอาวงแหวนเหล็กด้วยตัวเอง หัวหน้าตระกูลมินาเบตะรุ่นปัจจุบันและผู้ติดตามต่างคิดว่าคำพูดของเขาฟังดูมีเหตุผล แต่ถึงกระนั้นคาคุโซผู้สืบทอดหน้าที่ดังกล่าวก็ได้แต่ยิ้มเฉยๆ

เกิดความยุ่งยากพอประมาณว่าจะแต่งตั้งใครเป็นตัวแทนแต่สุดท้ายโคโซกับมาชิโอะก็ได้รับเลือก ซึ่งจริงๆ ก็เพราะผู้เป็นนายรู้ลึกสนใจเรื่องนั้นนั่นเอง

มินาเบตะ โคโซ เป็นนักรวบรวมเรื่องเล่าพิสดาร

“วงแหวนเหล็กคานาวะเป็นของแบบไหนหรือครับ”

“ไม่ทราบขอรับ”

ฟูจิโมริตอบชัดเจน

“ไม่ทราบหรือครับ”

“ทางเราไม่เคยได้รับวงแหวนเหล็กเป็นเครื่องแสดงถึงการสักการะ และศาลเจ้าใหญ่สวามิของเราก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวงแหวนเหล็กที่ว่าด้วยขอรับ”

มาชิโอะกับโคโซมองหน้ากัน

“เทศกาลอมบาชิระจะจัดขึ้นในตอนกลางวันของวันที่ 6

นับจากวันนี้ก็อีกห้าวัน วงแหวนเหล็กน่าจะถูกส่งมายังศาลเจ้า
แห่งนี้ในช่วงเช้าของวันถัดจากวันที่มีการตั้งเสา ซึ่งก็คือวันที่ 7
ขอรับ ถึงเวลานั้นกระผมจะมอบวงแหวนเหล็กให้ท่านนำกลับไป
หน้าที่ของท่านมินาเบตะมีเพียงเท่านี้”

“...คุณฟูจิโมริ”

แว่นตาของโคโซทอประกาย

“วงแหวนเหล็กที่ว่าจะถูกส่งมาจากไหนหรือครับ”

ฟูจิโมริมองโคโซ

“เรื่องนั้นกระผมก็ไม่ทราบขอรับ”

“เรื่องนั้นก็ไม่ทราบหรือครับ”

เขาพยักหน้า

“วงแหวนเหล็กจะถูกส่งมายังสิ่งปลูกสร้างแห่งนี้แบบไม่ให้
รู้เนื้อรู้ตัวเสมอ พอเข้ามาก็มีวงแหวนเหล็กใส่ถุงวางอยู่เรียบร้อย
แล้ว พวกกระผมเองก็ไม่ทราบว่าใครเป็นคนเอามาส่ง จริงๆ
บอกว่าไม่ควรรู้จะต้องกว่า”

“ทำไมต้องส่งของแบบนี้มาด้วยล่ะ”

มาชิโอะเปลือยพูดแทรก ฟูจิโมริยิ้มแห้งๆ

“เพราะเล่าขานต่อกันมาว่าอย่างนั้นนะสิขอรับ ในอดีตเมื่อ
ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับแคว้นซัตสึมะมาที่นี่ ก็ให้มอบแก่คนผู้นั้น
และหลังจากการปฏิวัติเมจิก็ให้มอบแก่ท่านมินาเบตะเมื่อท่าน
มินาเบตะมาที่นี่”

ฟังดูน่าสงสัยเกินไปแล้ว ทว่าเวลาที่ผ่านมานานน่าจะทำให้
เรื่องนี้ได้รับการยอมรับไปโดยปริยาย

โคโซตรึงตรองอยู่ครู่หนึ่งก่อนเงยหน้าขึ้น

“เข้าใจแล้วครับ ฉันพวกผมควรหาที่พักก่อนสินะ”

“ขอรับ จะพักที่ไหนก็ไม่มีปัญหา ขอเพียงมารับของภายในวันที่ 7 กระผมจะรออยู่ในสิ่งปลูกสร้างแห่งนี้ ถ้ามาถึงแล้วก็เรียกได้เลยนะขอรับ”

“พวกผมไม่ไปกล่าวทักทายนักบวชท่านอื่น ๆ จะดีหรือครับ”

ฟูจิโมริพยักหน้ารับคำพูดของมาชิโอะ

“ตามที่ได้แจ้งเมื่อครู่ ว่า กระผมได้รับมอบหมายให้เป็นผู้รับรองท่านมินาเบตะในครั้งนี้ ฉะนั้นไม่จำเป็นต้องมากพิธี... อีกอย่างคือตอนนี้ไม่มีทั้งโอโฮริและชินโจคังแล้วด้วย”

“ท่านโอโฮริคือผู้แทนของเทพเจ้า ส่วนท่านชินโจคังคือโมริยะไดจินหรือครับ”

มาชิโอะพึมพำ อันที่จริงเขาแค่นึกถึงเรื่องเล่าของเจ้าของเรียวกังเท่านั้น แต่ฟูจิโมริก็ผงกศีรษะพลางเอ่ยว่า รอบรู้ดีจริง ๆ

หลังจากกำหนดให้มีระบบการจัดระดับศาลเจ้าในปีเมจิที่ 4 การสืบทอดตำแหน่งโอโฮริและชินโจคังก็ถูกยกเลิก ส่งผลให้ตำแหน่งโอโฮริสูญสิ้น ชินโจคังโมริยะซึ่งเป็นตำแหน่งสูงสุดก็ถูกลดอำนาจลง มีหน้าซ้ำหายาหยั่งด่วนจากโลกนี้ไปอีก ปัจจุบันจึงไม่มีชินโจคังโมริยะ

“โชคร้ายเหลือเกินนะครับ”

โคโซคงเพลอร่าฟังโดยไม่รู้ตัว ฟูจิโมริเพียงแต่ยิ้มเฉย

การปฏิวัติเมจิทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงระบบของวัดและศาลเจ้าที่ดำรงอยู่มานานกว่าพันปี มีหน้าซ้ำการจัดระเบียบการปกครองหลังจากยกเลิกแคว้นและเปลี่ยนเป็นจังหวัดยังส่งผลให้

สิ่งที่ผู้คนเชื่อมั่นมาตลอดโดยไม่เคยสงสัยต้องพลิกกลับตาลปัตรยิ่งผู้คนซึ่งเป็นสิ่งคำจุนจิตใจหายไป คงยิ่งก่อให้เกิดความโกลาหลเพียงแค่นี้ก็รู้สึกว่าเป็นอะไรที่ลึกล้ำเกินจะหยั่งถึงแล้ว

“พวกเราทำอะไรได้ไม่มากนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าการปกป้องศรัทธาของผู้คนที่มาพึ่งพาที่นี่เป็นพันธกิจของพวกเราขอรับ”

มาซิโอะค่อมศิระะให้ถ้อยคำนั้น เป็นจังหวะอันดีให้ขอตัวฟูจิโมริที่กำลังเดินนำหน้าหันกลับมาทางนี้

“จริงสิ กระผมลืมนอกไปเรื่องหนึ่ง ช่วงนี้อ่าเข้าใกล้ภูเขาโดยเด็ดขาดเลยนะขอรับ”

“ภูเขาเหรอ”

ขอรับ เขาตอบขณะเดินออกไปข้างนอกและชี้ไปยังเทือกเขาอาากาอิชิ

“ด้านหลังนี้มีภูเขาโมริยะ บริเวณเชิงเขาคือดินแดนศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นที่ของทาทาเอะด้วย”

“ทาทาเอะ”

“ในอดีตเคยมีสิ่งที่เรียกว่า ทาทาเอะชินจิ ที่ศาลเจ้าตอนบนแต่ละจังหวัดจะส่งตัวแทนของโอโฮริที่เรียกว่าโอโก (ผู้ส่งสารจากเทพเจ้า) ไปที่นั่น โอโกสองคนจะออกเดินทางในวันม้าแรกของเดือนสาม ต่างคนต่างไปอวยพรหมู่บ้านแต่ละแห่ง แล้วกลับจังหวัดของตนในวันเลื่อขอรับ”

“ผู้แทนของเทพเจ้าต้องออกเดินทางไปอวยพรหมู่บ้านด้วยสินะครับ”

ใช่ขอรับ ฟูจิโมริตอบแล้วหยุดยั้ง

“มีกระดิ่งเหล็กที่เรียกว่าซานางิ เอาสิ่งนั้นใส่ลงในถุงผ้า ปักลายดอกแล้วห้อยคอ ไม่ก็ห้อยไว้กับหมอกที่เรียกว่ามิตสึเอะ ขอรับ เชื่อกันว่าเวลากระดิ่งส่งเสียง มันจะขับไล่สิ่งชั่วร้าย ช่วยให้เกิดความอุดมสมบูรณ์ และผู้คนในหมู่บ้านมีสุขภาพแข็งแรง แม้แต่ในปัจจุบันก็ยังเรียกแมกไม้อันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึง สิ่งนั้นว่าซานางิ (ต้นไม้ทั้งเจ็ด)”

“เป็นพิธีกรรมที่น่าสนใจมาก ปัจจุบันไม่ทำกันแล้วสินะครับ”

“กระผมได้ยินว่าเป็นพิธีกรรมที่มีมาช้านาน แต่ตอนนั้น บางหมู่บ้านก็ไม่มีต้นทาทาเอะแล้ว อีกอย่าง...สมัยนี้ไม่มีโอโฮริ กับโอโกแล้วละขอรับ”

สาเหตุคือชินโจคังที่สืบทอดตำแหน่งนั้นได้ไม่อยู่แล้ว

คิ้วของฟูจิโมริลู่อีกครั้ง

“ฉะนั้นจึงยังถือว่าร่องรอยของทาทาเอะและถ้ำลมคือ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์มาจนถึงปัจจุบัน หากเข้าใกล้โดยพลการ อาจได้รับผลกระทบจากจิตวิญญาณที่สะสมอยู่ตรงนั้นได้ อย่างที่เขาเรียกกันว่าโดนลมร้ายนะขอรับ”

เวลาเจอโชคร้ายที่ไม่สามารถอธิบายได้ หรือได้รับอิทธิพลจากบางสิ่งอย่างรุนแรง มักจะเชื่อกันว่าต้นเหตุคือ “ลมร้าย” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความโชคร้าย

“พวกเราจะระวังครับ เนอะ มาชิโอะ”

แม้โคโซจะพยักหน้าอย่างสง่างาม แต่มาชิโอะสังเกตเห็นแวตาเป็นประกายของเขา มาชิโอะแอบตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ว่าไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นก็ต้องกลับที่พักโดยสวัสดิภาพให้ได้

หลังแยกกับฟูจิโมริที่เดินมาส่งและออกจากศาลเจ้าตอนบน แสงอาทิตย์ก็ส่องลงมาเหนือคิระซะแล้ว ขณะนี้เป็นเวลาเที่ยงวัน

“ไม่หิวเหรอ มาชิโอะ”

พอผู้เป็นนายทัก ท้องของมาชิโอะก็ส่งเสียงร้องทันที โคอโตะหัวเราะ

“อุตส่าห์มาถึงชินาโนะทั้งที ไปกินโซบะคิริกันดีไหม”

มีคำกล่าวที่ว่าคิริว่าโซบะสดใหม่ของชินชูชินาโนะด้วย โคอโตะฮัมเพลง

คงหมายถึงโดโดอิตี²⁰ ที่ร้องว่า อยากอยู่โซบะ (ข้าง) ใครมากกว่ากินโซบะ มาชิโอะอดหัวเราะไม่ได้

“หัวเราะทำไมเหรอ”

ยามใดที่จืดจอกับการค้นคว้า ผู้เป็นนายมักลืมนึกถึงกิโนปลา แต่โดยพื้นฐานแล้วเขาเป็นคนกินจุ ยิ่งเวลาออกเดินทาง ความอยากอาหารจะยิ่งเพิ่มพูน พอคิดว่าไม่ได้มีแค่สามัญชนที่เพลิดเพลินกับอาหารเลิศรสหายากในจุดหมายปลายทาง มาชิโอะก็ข้าออกมา

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ยังมีเวลาก่อนเรือที่เยียวต่อไปจะออกด้วย ลองหากันดูไหมครับ...โซบะ โซบะ โซบะ...จำได้ว่าตรง

²⁰ เพลงชาวบ้านประเภทหนึ่ง มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างชายหญิงและสภาพสังคม โดยมี 26 ตัวอักษร แบ่งเป็น 7-7-7-5 มักร้องกับเครื่องสายที่เรียกว่าซามิเซ็ง ได้รับความนิยมตั้งแต่ยุคเอโดะจนถึงยุคเมจิ

ทางเดินขึ้นศาลเจ้ามีอยู่หลายร้านเลย”

โคโชนรีตาลงก่อนพูดว่า เรื่องเล่าเกี่ยวกับโซบะก็มีชื่อเสียงเหมือนกันนะ มาชิโอะเอียงคอ

“เรื่องเล่าหรือครับ”

“เรื่องที่โด่งดังเป็นพิเศษน่าจะเป็นเรื่องอุริโกะฮิเมะ สาเหตุที่รากโซบะเป็นสีแดง ที่จริงรากของต้นก็เป็นสีแดงอยู่แล้วนั่นแหละ แต่มีเรื่องเล่าว่ามันเป็นสีแดงเพราะถูกย้อมด้วยเลือดของใครบางคน”

“เลือด!?”

มาชิโอะหันขวับ เขาคงทำหน้าตกตะลึงเสียเหลือเกิน ผู้เป็นนายเลยหัวเราะ

“มันเป็นแค่เรื่องเล่าล่ะ มาชิโอะ มีทั้งเรื่องของยามัมบะเอะ อามาโนะจากุเอะ มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับโซบะที่อยู่ในโซกุนิฮงริด้วย เหมือนจะปลุกกันตามหมู่บ้านบนเขาเพราะเป็นพืชที่แข็งแรงและปลุกง่าย เป็นมาตรการรับมือหากเกิดภัยพิบัติอื่นได้ไม่ดีหรือเกิดภัยพิบัติ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีคนนิยมชมชอบโซบะมาตั้งแต่ยุคเอโดะ จึงมีคนเขียนหนังสือเกี่ยวกับโซบะกันมากมาย โซบะของคิโสะ โซบะของโทงากุชิ โซบะของอิซุโมะ ทากาโทโซบะที่ไอซุในจังหวัดเอจิเซ็น²¹ แล้วไหนจะโซบะอีกมากมายที่ไม่ได้ออวดภูมิลำเนา แสดงให้เห็นว่ามีผู้เชี่ยวชาญด้านโซบะอยู่ในทุกยุคทุกสมัย อ๊ะ เธอเป็นร้านนี้ดีไหม”

²¹ พื้นที่ของจังหวัดเอจิเซ็นในสมัยก่อน ปัจจุบันอยู่ในจังหวัดฟูกุอิและจังหวัดกิฟุ

หลังเดินพ้นจากทางเข้าศาลเจ้าก็เห็นร้านโซบะ บริเวณนี้มีร้านโซบะอยู่หลายร้าน ไม่รู้ว่าเพราะตั้งใจจะตื๊ดดูลูกค้าที่มาศาลเจ้าหรือเปล่า

ดูเผินๆ เหมือนผู้เป็นนายจะเลือกแบบขอไปที ถึงกระนั้นก็มักเจอร้านอร่อยบ่อยครั้งทั้งที่ไม่เคยเสียเวลาเลือก อาจเพราะเขามีประสาทรับกลิ่นอันเฉียบคมก็ได้

“ยินดีต้อนรับ!”

เสียงอันทรงพลังกล่าวทักทายพวกเขา

“เห็้อออกแบบนี้อ่ากินโซบะร้อนจะดีกว่า เอาเป็นซารุโซบะ...อ้อ ของที่นี่ไม่ได้เสิร์ฟบนถาดไม้ไผ่สินะครับ”

“ถ้าเสิร์ฟบนถาดไม้ไผ่จะเป็นโซบะแบบโทงากุชินะครับ”

ชายชราที่มารับออเดอร์ยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อแล้วตอบ

“เสิร์ฟบนถาดไม้ไผ่ก็เลยเรียกว่าซารุโซบะ แต่ของที่นี้จะเรียกว่าโมริโซบะนะครับ มันเอาเป็นโมริโซบะสองที่นะครับ”

โคโซยืมแรงพลางบอกว่า ขอเพิ่มถ้วยนะครับ

“อาจารย์ก็ชอบกินโซบะมากเหมือนกันครับ”

มาชิโอะหวนรำลึกถึงความหลัง โคโซหรีตาก่อนกล่าวว่า
จริงด้วย

อาจารย์ - พ่อบุญธรรมของมาชิโอะเป็นเพื่อนกับโคโซ มาชิโอะนึกภาพตอนที่อาจารย์พูดติดตลกว่า “เดี๋ยวจะออกไปกินลักขามให้อิ่มหนา” จากนั้นก็สวมหมวกแล้วออกไปข้างนอก ทั้งชุดฮากามะพร้อมโคโซ ทั้งคู่เดินหายลับไปในเมืองยามสายัณห์

มาชิโอะคาดหวังหลายต่อหลายครั้งว่าตนจะได้ไปด้วย แต่สุดท้ายก็ไม่เคยได้ไป

“อาจารย์ชินโซชอบโซบะของอิซุโมะ”

โซบะในอิซุโมะแตกต่างจากโซบะในชินาโนะ โดยโซบะในอิซุโมะมีลักษณะเด่นคือเส้นโซบะมีสีออกดำเพราะผสมเมล็ดโซบะด้วย ส่วนเส้นโซบะในชินาโนะส่วนใหญ่จะมีสีขาวเพราะไม่ได้บดเปลือกอ่อนของโซบะเข้าไปในเนื้อแป้ง โดยเฉพาะแป้งโซบะชื่อ “ซาราชินะ” ที่ผู้ผลิตพัฒนาขึ้นตั้งแต่ยุคเมจิยังมีสีขาวบริสุทธิ์แบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

“โซบะของอิซุโมะที่บดเปลือกอ่อนเข้าไปด้วยมีรสชาติเข้มข้น เนื้อสัมผัสก็มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว แต่ถึงอย่างนั้นรสชาติโซบะของชินาโนะก็ไม่ได้ด้อยกว่า ผู้คนจำนวนมากชื่นชอบโซบะของชินาโนะที่มีรสสัมผัสเนียนนุ่มกลมกล่อม สรุปลงแล้วก็ขึ้นอยู่กับความชอบของแต่ละคน อาจารย์เคยพูดกลั้วหัวเราะอยู่บ่อยๆ ว่า ‘การโอ้อวดเรื่องโซบะทำให้รู้สึกถึงภูมิลำเนา’”

หมายถึงเป็นการประจานไปในตัวว่าภูมิลำเนาของตัวเองแห้งแล้งจนปลูกข้าวได้ไม่เพียงพอหรือ สมเป็นคำพูดของอาจารย์จริงๆ

มาชิโอะไม่ได้กินโซบะมานานพอจะพูดได้ว่าตัวเองชอบแบบไหน เขาไม่เคยใส่ใจเรื่องนั้นด้วยซ้ำ และแทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับโซบะข้ามปีที่เคยกินสมัยอยู่บ้านอาจารย์เลย แต่คล้อยคล้ายคล้อยคลาว่าโซบะที่บ้านตระกูลมินาเบะมีสีขาว ไม่ค่อยเห็นโซบะสีดำเท่าไร

“จริงๆ แล้วอาจารย์อาจจะไม่ได้ชอบโซบะของอิซุโมะขนาดนั้น แต่มันน่าจะทำให้นึกถึงโซบะที่บ้านเกิดตัวเองมากกว่า”

“...อาจารย์เกิดที่อิซุโมะหรือครับ”

โคโซเบิกตากว้าง

“มาชิโอะไม่รู้หรอกเหรอ”

เพิ่งรู้จักคราวนี้ เคยได้ยินมาว่าอาจารย์ไม่มีญาติเลยนี่กว่า
เขาเกิดที่โตเกียว

“อาจารย์เกิดที่อิซุโมะนะ จากนั้นก็กลายมาเป็นลูกบุญธรรม
ของอาจารย์ยามาอุจิสองรุ่นก่อน แล้วก็อยู่ด้วยกันที่ฟูโน”

มาชิโอะได้ใช้ชีวิตกับอาจารย์เพียงสิบปี ยิ่งถ้านับจำนวนปี
ตั้งแต่มาชิโอะโตจนรู้ความแล้วก็ยิ่งสั้นเข้าไปใหญ่ ช่วงเวลาไม่ถึง
หกปีที่อาศัยอยู่บ้านตระกูลมินาเบะยังรู้สึกว่ายาวนานกว่าด้วยซ้ำ

“มาชิโอะ ตั้งใจขัดเกลாதัวเองให้ดีล่ะ”

นั่นคือคำพูดติดปากของอาจารย์ เขาคอยกำชับให้มาชิโอะ
เรียนรู้ทั้งด้านวิชาการและศีลธรรมจรรยา สั่งสมความรู้และ
ประสบการณ์ ดูให้รอบ รู้ให้รอบ ควบคุมตนเองให้ได้ ผู้ใด
ขัดเกลாதัวเองไม่มากพอจะมีฝีดาบที่ตื่นเขินและไร้ความสง่างาม

“เราฝึกปรือฝีมือก็เพื่อช่วยเหลือคน”

มาชิโอะยังจำน้ำเสียงของอาจารย์ได้

“เพื่อการนั้นจะปล่อยให้ฝีดาบของตนตื่นเขินไม่ได้”

อาจารย์มีนิสัยดื้อรั้น เข้มงวด และขี้โมโห แต่โดยเนื้อแท้
แล้วเป็นคนใจดี ฝ่ามือใหญ่ที่ลูบศีรษะของมาชิโอะ ความอบอุ่น
ของแผ่นหลังตอนเขาแบกมาชิโอะ และฝีดาบอันชือตรงบ่งบอก
ให้มาชิโอะรู้ถึงความอ่อนโยนของเขายิ่งกว่าคำพูดใด

“อาจารย์ก็คงเสียดายเหมือนกัน เพราะเขาเคยบอกว่า
สักวันหนึ่งอยากตีหม้อเหล็กกับมาชิโอะ”

ไม่เห็นเขาเคยบอกเลย มาชิโอะขยี้ตา

อาจารย์เป็นคนขี้มั่งวอด แต่เขาเลี้ยงดูมาชิโอะมาเป็นอย่างดี
สิ่งที่ได้รับจากเขากลายเป็นรากฐานอันมั่นคงของมาชิโอะ

โซบะมาเสิร์ฟในระหว่างที่เขากำลังอดกลั้นต่อความอ้วงว้าง
เดียวดาย

โซบะชามนี้ใช้แค่หัวไชเท้ากับพริกในการปรุงรส มาชิโอะ
หวั่นเกรงเล็กน้อยเมื่อเห็นเส้นโซบะผิวเป็นมันเงาที่วางขดมาเป็นแพ
พวยพวยลายเลียนแบบอิริยาบถของโคโซ อีกฝ่ายก็ส่งยิ้มเจื่อนให้เขา

“หัวไชเท้าตองพริกด้วย อย่าใส่พริกเพิ่มเยอะล่ะ”

คาดว่าคงปรุงรสมาเข้มข้น กลิ่นหอมของน้ำซุปรั้งโซยุมา
เตะจมูก มาชิโอะขยับตะเกียบพลางคิดในใจว่า แบบนี้เองหรือ
ที่เขาเรียกว่าสาวเส้นโซบะ

เส้นโซบะสีขาวน่านมรสเข้มข้น ทั้งยังไหลลื่นคล่องคอ น้ำซุปร
ก็คงผ่านกรรมวิธีอันพิถีพิถัน รสชาติถึงได้เข้มข้นแบบนี้ พอได้
ลิ้มรสก็แทบอยากซดซุปรหมดทั้งชาม แต่ต้องอดทนไว้

ไม่รู้ว่าน้ำตาซึมเพราะไซ้เท้าตองพริกเผ็ดมากหรือเพราะ
ความทรงจำที่นึกถึงเมื่อครู่กันแน่

“ผมไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอาจารย์เลยนะครับ”

เมื่อมาชิโอะพิมพ์คำ โคโซก็ยิ้มแล้วส่งจอกชาเหนือหน้าให้เขา

“ถ้าไม่รู้ก็เรียนรู้กันไปได้นี่นา ผมจะบอกเรื่องที่ผมรู้ให้
นายฟังเอง ไม่แปลกหรอกที่ลูกจะเติบโตโดยไม่รู้ประวัติของ
พ่อแม่และเพิ่งมารู้หลังจากที่พ่อแม่ล่วงลับไปแล้ว”

มาชิโอะรินชาโซบะใส่จอกชาแล้วลองดื่ม กลิ่นหอมของ
น้ำซุปรเข้มข้นละลายเข้ากับรสละมุนของชาโซบะ ช่วยให้หายเผ็ด
ในปาก

“แต่น่าเสียดายจริง ๆ ดูเหมือนจะไม่มีใครรู้รายละเอียดเกี่ยวกับวงแหวนเหล็กคานาเวเลย”

โคโซพึมพำขณะเซ็ดปาก มาชิโอะพยักหน้า ทั้งที่พวกเขาเยื่อนส่วะเพราะอนุมานว่าน่าจะมีใครสักคนรู้เรื่องนี้บ้าง

“กะอีแคว่งแหวนเหล็ก ต้องให้ฮาคุซาคูไปปรับตัวตัวเองเชียวเธอ”

อากิทากะ ลูกชายคนโตของกาคุโซผู้เป็นเรียลิสต์กล่าวเช่นนั้น เขาเป็นหลานชายที่อายุมากกว่าโคโซแปดปี

“คุณอากิก็พูดถูก อยากูรู้จ้งเลยนะว่า...มีเหตุผลอะไรถึงต้องให้หัวหน้าตระกูลหรือตัวแทนของหัวหน้าตระกูลไปรับวงแหวนเหล็กถึงที่”

ซัตสึมะคงมีความคิดบางอย่าง โคโซกล่าวต่อ มาชิโอะได้ยินดังนั้นก็ครุ่นคิด

เรื่องของ “ซัตสึมะ” ที่ได้ยินเป็นครั้งคราว จะว่าไปก็เริ่มตั้งแต่ตอนเดินทางไปเกาะอันห่างไกลทางตอนใต้แล้ว “ซัตสึมะ” คือผู้บัญชาให้ค้นหาและปลิดชีวิตคนบนเกาะนั้น

“วงแหวนเหล็กคืออะไรกันแน่นะ”

มาชิโอะเงยหน้าพรวด โคโซไม่เปลี่ยนสีหน้า แสดงว่ามาชิโอะไม่ได้หลุดปากพูดความคิดของตัวเองออกมา

“ในเมื่อคุณฟูจิโมริยังไม่รู้ เราก็หมดหนทางแล้ว รออยู่ในที่พักระหว่างสงบเสียมกันดีกว่านะครับ”

ผู้เป็นนายพยักหน้ารับคำมาชิโอะ แต่ดูเหมือนจะคิดอะไรอยู่ในใจ

“วงแหวนเหล็กจะส่งมาถึงศาลเจ้าตอนบนในยามเช้าสิ

นะครับ...”

ฟูจิโมริบอกไว้ว่าอย่างนั้น ศาลเจ้าสุวะไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับ
แหล่งที่มาและไม่มีส่วนร่วมกับเรื่องนี้

สังหรณ์ใจไม่ค่อยดีเลย มาชิโอะรู้ทั้งรู้ว่าเสียมารยาทแต่ก็
เอ่ยกับผู้เป็นนายที่กำลังใช้ความคิด

“ตะ...เดี๋ยวเราทำอะไรกันต่อดีครับ”

ผู้เป็นนายเงยหน้าขึ้นแล้วเสนอว่า ไปเดินย่อยกันหน่อย
ไหม มาชิโอะก็ขึ้นได้ว่าในบรรดาร้านรวงที่เห็นระหว่างทาง มีร้าน
ขายพวกงานฝีมือด้วย

ก่อนออกเดินทางจากบ้านใหญ่ของตระกูลมินาเบตะ มาชิโอะ
ได้รับของขวัญอำลามากมายจากกาคุโซและคนอื่นๆ ในตระกูล
มินาเบตะ อย่างน้อยก็ซื้อของฝากกลับไปให้พวกเขาหน่อยดีกว่า
เพราะพวกเขาช่วยฟูมฟักมาชิโอะดุจไข่ในหินแม้ว่าตนจะไม่ใช่อะ
ลุกลาน

พอเล่าถึงสิ่งที่ตัวเองคิดอยู่ ผู้เป็นนายก็หัวเราะลั่น

“ถึงจะบอกว่าเป็นลูกศิษย์ของผม แต่สิ่งที่ผมสอนให้ได้ก็มี
แค่ความรู้ทางวิชาการ ส่วนเรื่องอื่น เช่น กิริยาวาจาและมารยาท
ทุกคนที่บ้านใหญ่ต่างกระตือรือร้นกับการอบรมสั่งสอนสิ่งเหล่านั้น
ให้นายเพราะมองว่าจำเป็นต่อการดำรงชีวิต ถ้าไม่เรียกว่าเห็น
มาชิโอะเหมือนลูกหลานแท้ๆ แล้วจะเรียกว่าอะไรได้”

อ้อพวกเขาได้เต็มที่เลย ผู้เป็นนายพูดเสริมแล้วเดินจากไป
อย่างปราดเปรียว มาชิโอะรำพึงว่า ท่านก็พูดง่ายเกินไป จากนั้น
ถอนหายใจแล้วเดินตาม

2

“ท่านโคโซ”

แม้มาซิโอะจะทำเสียงต่ำหึ แต่ผู้เป็นนายก็ไม่สะทกสะท้าน

“อะไรเหรอ”

“คุณฟูจิโมริกำลังบอกว่าอย่าเข้าไปใกล้ๆ เขาสู่มลพิษห่าไม่ใช่เหรอครับ”

ระหว่างที่เขากำลังไล่ตามโคโซก็พบว่าตัวเองเข้ามาในภูเขาดังแต่เมื่อไรไม่รู้ มารู้ตัวอีกที พวกเขาก็เดินอยู่บนทางแคบที่ล้อมรอบด้วยแมกไม้สูงบนภูเขาแล้ว

“รีบกลับกันเถอะครับ ท่านโคโซ”

นั่นสินะ ผู้เป็นนายรับคำ ทว่าไม่มีแว่วจะหันหลังกลับ

“...สูงเหลือเกิน”

แม้ปากจะบ่น แต่ตนก็เงยหน้าตามผู้เป็นนาย

มาซิโอะมองทิวทัศน์สนเขียวชอุ่มที่เหยียดตัวสูงอย่างตกตะลึง คนละแวกนี้อาจนับถือพวกมันเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็ได้

เส้นผมของผู้เป็นนายส่ายไหวตามสายลมที่พัดลงมาจากฟ้า

“ว่ากันว่าหญ้าแตกใบอ่อนในเดือนพฤษภาคม อาจเพราะอย่างนั้นกลิ่นถึงได้หอมสดชื่นขนาดนี้ ราวกับทั่วทั้งร่างได้อาบความสดชื่นมีชีวิตชีวาของแมกไม้เลยนะ”

มาซิโอะพลอยแหงนมองหมู่มิไปด้วย เขาลองหรีตามองเลียนแบบผู้เป็นนาย โดยปิดกั้นข้อมูลที่ได้รับจากทัศนวิสัยแล้วลับประสาทสัมผัสให้คมกริบ แม้แต่อุณหภูมิของลมก็แตกต่างจาก

ที่ราบ พื้นที่ตรงนี้สูงเหนือระดับน้ำทะเล มีหน้าซ้ายยังอยู่บนภูเขา
อุณหภูมีย่อมต่ำกว่าข้างล่าง ร่างกายที่เคยร้อนผ่าวจึงเย็นสบายขึ้น
กลิ่นหอมของดอกไม้ลอยปะปนมากับกลิ่นสดชื่นของใบไม้ผลิ

มาชิโอะลื้มตาขึ้น มีดอกไม้เล็กจ้อยเท่าเล็บนิ้วก็อยabanอยู่บนพื้นดิน ทว่ากลิ่นหอมไม่ได้มาจากตรงนั้น

“ท่านโคโซได้กลิ่นดอกไม้หรือเปล่าครับ”

กลิ่นหอมของดอกไม้บางชนิดโชยมาชัดเจน โคโซทำหน้าที่
สงสัย แต่แล้วก็มิสีหน้าเบิกบาน เขาคงได้กลิ่นแล้ว

“เหมือนจะเคยได้กลิ่นแบบนี้มาก่อน ดอกอะไรหนอ...
ลองไปดูกันเถอะ”

มาชิโอะเกือบพยักหน้า แต่สุดท้ายก็ส่ายศีรษะ

“ไม่ได้นะครับ ท่านโคโซ เราต้องกลับกันแล้ว”

“ในเมื่อกลิ่นลอยมาถึงที่นี่ แสดงว่าน่าจะอยู่ใกล้มาก ไม่ว
งมีดอกไม้บานอยู่เยะเยะ ไม่อยากไปดูหน่อยหรือ ถ้าไม่ใช่
ปริศนาว่าเป็นดอกอะไร คงไม่หายคาใจแน่”

ไม่มีอะไรหยุดยั้งความอยากรู้อยากเห็นของโคโซได้ และ
ในเมื่อผู้เป็นนายบอกว่าจะไป ผู้คุ้มกันอย่างมาชิโอะก็ได้แต่ปฏิบัติ
ตาม

“ดูเสร็จแล้วรีบกลับเลยนะครับ”

“...มาชิโอะชักขี้บ่นเหมือนคุณปู่มากขึ้นทุกทีแล้วนะ”

โคโซยิ้มพืด มาชิโอะอมยิ้มอยู่คนเดียว เขาเกือบตอกกลับ
แล้วว่าคุณปู่ก็คุณปู่สิ

คนที่โคโซเรียกว่าคุณปู่หมายถึงอดีตพ่อบ้านของตระกูล
มินาเบตะผู้อาศัยอยู่ในคาเงชิมะหลังเกษียณ มาชิโอะเคยได้รับ

การฝึกฝนจากเขาเป็นระยะเวลาล้านๆ ขอเพียงปกป้องผู้เป็นนายได้ ใครจะเรียกเขาว่าอะไร มาซิโอะก็ไม่รังเกียจ

ทั้งคู่เดินขึ้นเขาต่อ กลิ่นดอกไม้ที่นั่นก็ว่าอยู่ไม่ไกลเดี่ยว จางลงเดี่ยวแรงขึ้น เพราะลมพัดกลิ่นหอมกระจายกระจายประหนึ่ง จะขัดขวางไม่ให้รู้ได้ง่ายๆ ว่าดอกไม้อยู่ที่ไหน

มาซิโอะมั่นใจว่าตัวเองสายตาดี แต่ประสาหรับกลิ่นอยู่ในระดับเดียวกับคนทั่วไป ส่วนผู้เป็นนายก็ไม่ได้จมูกดีเป็นพิเศษ ชื่นพวกเขาจะมึนงงมึนงงหากันต่อก็อาจจะหลงทางเข้าจริง ๆ

“ตัดใจแล้วลงจากเขาเถอะครับ ท่านโคโซ”

ผู้เป็นนายวางท่าสุ่ม ทว่ามาซิโอะกลับเอาแต่ตื่นตระหนก “ขึ้นยังเดินต่อ เดี่ยวจะกลายเป็นผู้ประสพภัยเอานะครับ”

ผู้เป็นนายยังคงทำตัวสบายๆ เหมือนจะสื่อว่า มาซิโอะ คิดมากเกินไป แต่เมื่อเห็นตะวันเริ่มคล้อย เจ้าตัวก็เจียบไป ชั่วขณะ

“แค่เดินกลับทางเดิมก็ไม่น่าจะมีปัญหา...”

สำหรับโคโซสามารถจดจำทิศทางที่เดินมาได้อย่างแม่นยำ ต่างจากมาซิโอะ แต่เมื่อเห็นผู้เป็นนายแอบลั้งเล แสดงว่าเขาคง คิดไม่ตกเหมือนกันว่าควรตามหาดอกไม้ต่อหรือควรลงจากเขา เพราะไม่น่าหาเจอก่อนตะวันตกดิน และถึงแม้จะความจำดีแค่ไหน แต่หลังตะวันตกดินก็จะมองไม่เห็นเส้นทาง พอมองไม่เห็นก็แยกไม่ออก และมีโอกาสกลายเป็นผู้ประสพภัยด้วย

แต่ทันใดนั้นทางตาของมาซิโอะเหลือบเห็นสีลันอยู่ไกล ออกไปในหมู่ไม้ที่เรียงตัวสลับซับซ้อน

- สีม่วง

“ท่านโคโซ ผมเห็นบางอย่างอยู่ทางโน้นครับ...สีม่วงๆ”

มาชิโอะชี้ โโคโซเพ่งสายตามองแต่คงไม่เห็น เขาจึงชวน
อย่างตื่นเต็นว่า ไปดูกันเถอะ

“ไปดูตรงนั้นเป็นที่สุดท้ายดีไหม ถ้าไม่ใช่ก็กลับกันเลย
นะครับ”

มาชิโอะตอรอง

ไม่แน่ใจว่าเวลาผ่านมานานเท่าไรแล้วกว่าจะไปถึงที่นั่น
พวกเขาต้องเดินขึ้นเนินลงทางลาดหลายแห่งจนกระทั่งมาถึงสถานที่
ที่มองเห็นแบบผลุบๆ โผล่ๆ

“โอโฮโฮ...”

มาชิโอะพูดไม่ออกเมื่อเห็นทัศนียภาพเบื้องหน้า

ดอกฟูจิบานสะพรั่งเหลือคณานับปกคลุมทั่วเนินเขาจน
นึกว่าเป็นน้ำตกสีม่วงขนาดมโหฬาร

กลับดอกพลิวไผ่เมื่อต้องลม ปลายกลีบสั่นส่ายตาม
สายลมดูจมีมวลละอองน้ำกระเซ็นออกมา เปรียบเปรยได้เพียงว่า
ดูราวกับ “น้ำตก”

เถาวัลย์เลื้อยซ้อนกันหลายชั้นตามต้นไม้และทางลาด
ก่อให้เกิดเป็นทิวทัศน์งดงามจับตา

ต้นฟูจิจำนวนนับไม่ถ้วน กิ่งก้านนับพันนับหมื่นห้อยย้อย
ลงมาราวกับจะร่วงหล่น

สองข้างทางมีหน้าผาสูงชัน ทว่าเถาวัลย์เลื้อยไปไม่ถึง
ที่ราบใกล้แอ่งน้ำตกเป็นทุ่งหญ้าทั้งผืน ดอกไม้สีขาวผลิบานไปทั่ว
ดูคล้ายละอองน้ำกระเซ็นเช่นกัน

ต้นไม้ขึ้นบางตาในทุ่งหญ้า ทุกต้นล้วนมีเชื้อเก่าพันอยู่

รอบลำต้น นำแปลกที่มีเถาวัลย์ของต้นพุทิจพันรอบเสื่อเหล่านั้
อีกชั้นหนึ่ง

แน่นอนว่าต้องมีคนเอาเสื่อมาพันไว้ ไม่รู้ว่าเป็นธรรมเนียม
ในการเลี้ยงต้นพุทิจหรือเป็นการปลูกเสก

“กลืนดอกพุทิจเองหรือนี่”

กลืนแรงขึ้นตามทิศทางลม หอมหวานจนแทบสำลัก

“เพิ่งเคยเห็นต้นพุทิจมากมายจนน่าทึ่งขนาดนี้เป็นครั้งแรก”

เนินเขาเต็มไปด้วยสีม่วงอ่อน ใบเขียวคล้ายระลอกคลื่น
ส่วนดอกพุทิจสีขาวที่ปะปนอยู่ทั่วก็เป็นดังยอดคลื่น ปลายดอก
เหยียดยื่นเข้าหาทุ่งหญ้าด้วยแรงลมและน้ำหนักของตัวเอง
ดอกเล็กสีขาวกระจายทั่วทุ่งหญ้ากว้าง กอปรกับหน้าผา
สูงชันทั้งสองฝั่ง ทำให้ทั้งหมดนี้ดูราวกับภาพสีน้ำมัน

“ไม่นึกเลยว่าธรรมชาติจะรังสรรค์ได้งดงามปานนี้”

มาซิโอะถูกดึงดูดให้ย่างเท้าเข้าไปในทุ่งหญ้า ดอกไม้ขาว
ล้นระริกอย่างน่ารักท่ามกลางหญ้าสูงเลยเข้า

“มาซิโอะ อย่าเข้าไปลึกนัก”

มาซิโอะหันไปมอง ไม่รู้เหตุใดโคโซผู้เปี่ยมด้วยความ
อยากรู้อยากเห็นจึงหยุดยืนอยู่ตรงทางเข้าทุ่งหญ้า

“มีอะไรหรือครับ”

ตนหลงนึกว่าผู้เป็นนายจะเดินตามหลังมา ปกติเจ้าตัวต้อง
พุ่งเข้าไปเป็นคนแรกแท้ๆ โคโซขมวดคิ้วอย่างหาดูได้ยากและไม่มี
ทีท่าจะย่างเท้าเข้ามา

“ท่านโคโซ มีอะไร...”

ชั่วพริบตาที่เริ่มเฝ้าถามด้วยความฉงน ท่ามกลางกลิ่นหอม

ของดอกไม้กลับมีกลิ่นบางอย่างโชยมาเตะจมูก เขาเคยได้กลิ่นนี้มาก่อน

- กลิ่นเหม็นชวนให้ใจคอไม่ดี

เขามองหาที่มาของกลิ่น และเห็นบริเวณหนึ่งตรงสุดแนวดอกไม้ห่างไปพอสมควร บริเวณนั้นอยู่ข้างต้นไม้ที่ปกคลุมด้วยเถาวัลย์กลางลานกว้าง มีแมลงบินว่อนนับไม่ถ้วน

จังหวะที่กำลังจะเข้าไปใกล้ขึ้นเอง

บางสิ่งสัมผัสถูกน่องของมาชิโอะ แล้วทันใดนั้นเขาก็เห็นอะไรบางอย่างโผล่ออกมาจากด้านล่าง เสียงแหลมสูงของไม้ดังก้อง

“นั่น”

- นารุโกะ²²

ไม้แห่งกระทบกันเสียงดังก้องไปถึงหน้าผา

มาชิโอะรีบวิ่งกลับไปหาผู้เป็นนาย

“ท่านโคโซ!”

เขายืนบังโคลโซเอาไว้พลางกวาดตามองรอบด้านทันควัน มีกลิ่นอายของผู้คน จากตรงไหนกันนะ

มาชิโอะเงยหน้าพรวด เขาเห็นเงาคนแวบๆ ใกล้หน้าผาก่อนที่เงานั้นจะหายไป

²² อุปกรณ์ไล่คนป่าไม่ให้มาทำลายพืช ทำโดยใช้เชือกร้อยท่อนไผ่หรือแท่งไม้ไว้กับแผ่นไม้ แล้วใช้เชือกยาวซึ่งแผ่นไม้ไว้ระหว่งต้นไม้ เวลาคนดึงเชือก แผ่นไม้จะเขย่งจนท่อนไผ่หรือแท่งไม้กระทบกับแผ่นไม้ ทำให้เกิดเสียงดังเพื่อไล่คนป่า

เขาเบนสายตากลับไปทางกลืนอายนั้นอีกครั้ง โดยที่ยังไม่ได้ยืนยันตัวตนของอีกฝ่าย

ผู้คนปรากฏตัวขึ้นจากซ้ายขวามายืนล้อมทุ่งหญ้า คนเหล่านั้นมีอยู่ด้วยกันสามกลุ่ม กลุ่มละสองคน รวมเป็นหกคน ทุกคนแต่งตัวเหมือนเกษตรกร พวกคนที่อาศัยอยู่แถวนี้หรือเปล่า มาซิโอะรีบมองให้แน่ใจว่าในมือของพวกเขาไม่มีอาวุธ

“ท่านโคโซ ถอยไปครับ...”

“ดูไม่น่าอันตรายนะ เราต้องหักทลายพวกเขา”

“แต่...”

สายตาของมาซิโอะจับจ้องไปยังบริเวณเมื่อครู่ที่อยู่สุดแนวดอกไม้

พื้นที่ว่างผิวดินมีดินพูนขึ้นมา แผลงไต่ยั่วเย้ย กลิ่นที่ลอยมาพร้อมกลิ่นหอมของดอกไม้คือกลิ่นศพ

“ท่านโคโซ”

ผู้เป็นนายบอกว่า ไม่ใช่ไรหรอก แล้วก้าวมายืนข้างหน้า มาซิโอะ ก่อนยกหมวกหักทลายชายที่เดินมาใกล้

“สวัสดีครับ พวกผมเป็นนักเดินทาง เป็นการเสียมารยาทที่ทำให้นารูโกะส่งเสียงดังโดยไม่ตั้งใจ พวกผมควรขอโทษใคร่ครับ”

คนที่ก้าวมาข้างหน้าคือชายอายุราวสี่สิบกว่า

“ทางนี้ต่างหากที่ต้องขอโทษที่ทำให้เสียเวลา ที่นี่คือ... ‘ซัมไมโอะ’ เราติดตั้งนารูโกะเพื่อไม่ให้เด็ก ๆ เข้ามาในนี้โดยไม่ดูตาม้าตาเรือนะครับ”

“ซัมไมโอะเหรอ”

“เอ่อ หมายถึงสุสานนะคะครับ”

โคโซพยักหน้าเพราะเดาไว้อยู่แล้ว

“ถ้าอย่างนั้นพวกผมก็ผิดเองที่เข้ามา ขอโทษด้วยนะคะครับ”

ชายคนนั้นพูดยิ้มมีอัธยาศัยไมตรี

“ไม่เป็นไรหรอก ที่สำคัญกว่านั้น พวกคุณมาได้จังหวะ
เหมาะทีเดียว ตอนนี้เป็นช่วงเทศกาลของหมู่บ้านเราพอดี พวกเรา
เรียกคนที่ลั่นนารุโกะว่า ‘ท่านผู้มาเยือน’ ตามกฎก็ต้องต้อนรับ
คนผู้นั้นอย่างอบอุ่น โปรดมาร่วมงานเทศกาลของเรานะคะครับ”

“ขอความกรุณาด้วยครับ” คนกลุ่มนั้นพากันค้อมศีรษะ

“ท่านผู้มาเยือน’ เหนอ”

“ธรรมเนียมแบบนี้มีเฉพาะช่วงเทศกาลเท่านั้น เชื่อกันว่า
ผู้คนที่มาเยือนในช่วงนี้คือผู้แทนของเทพเจ้า เมื่อให้การต้อนรับ
คนเหล่านั้น พวกเราก็จะจัดงานเทศกาลได้อย่างราบรื่น”

“แต่...”

คิ้วของชายคนนั้นลู่ตก

“คิดเสียว่า...เป็นการขับไล่สิ่งชั่วร้ายหรือปัดรังควาญก็ได้
ครับ นี่เป็นเทศกาลที่สิบสองปีจะจัดขึ้นสักครั้ง พวกเราเลยทุ่มเท
กันมาก”

“เป็นเทศกาลที่จัดขึ้นทุกสิบสองปีเหรอครับ”

แว่นตาของโคโซเป็นประกาย

“มีธรรมเนียมว่าต้องเลี้ยงดูปู่เสื่อท่านผู้มาเยือนให้อิ่มหนำ...”

“พวกผมทำให้เดือดร้อน แต่พวกคุณยังอุตส่าห์มีน้ำใจ
เชิญไปร่วมงานเทศกาล ถ้าไม่รังเกียจ พวกผมขอไปร่วมด้วย
นะคะครับ”

“ท่านโคโซ”

ชายคนนั้นทำหน้าโล่งอกจากใจจริงแล้วเริ่มเดินนำอย่าง
ต้อนรับขับสู้ คนทั้งกลุ่มออกเดินโดยพร้อมเพรียง หลังตกอยู่
ในวงล้อมของคนเหล่านั้น มาซิโอะขมวดคิ้ว แต่โคโซไม่เปลี่ยน
สีหน้าและดูไม่กระวนกระวายเลย

“เชิญทางนี้เลยครับ”

ตัวอย่าง

จงไปเยือนศาลเจ้าสวะในชินชู
แล้วนำวงแหวนเหล็กที่เรียกว่า “คานาวะ” กลับมา

มีธรรมเนียมว่าทุก 12 ปี ตระกูลมินาเบตะต้องส่งตัวแทนมาทำ “หน้าที่เกี่ยวกับคานาวะ”
โดยในครั้งนี้ มินาเบตะ โคโซ อาสาเป็นตัวแทนตระกูล
เขาเดินทางมายังศาลเจ้าริมทะเลสาบสวะพร้อมกับมาซึโอะลูกศิษย์
ทว่าทั้งสองคนดันเจอเหตุการณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์...สู่สานต้นฟูจิ
และถูกจับไปขังไว้ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งเพื่อรอทำหน้าที่เป็น “ท่านผู้มาเยือน”
ที่นั่นพวกเขาได้พบกับเด็กสามคนผู้รับหน้าที่สำคัญในพิธีกรรมประหลาด
โดยหนึ่งในนั้นคือเด็กสาวผู้สวมวงแหวนเหล็กที่คอยมาตั้งแต่ว่าความได้

พวกเขาจะพบเบาะแสของ**มนุษย์ยักษ์**ในการเดินทางครั้งนี้หรือไม่
และเบื้องหลังพิธีกรรมประหลาดนี้ซุกซ่อนความลับอะไรเอาไว้กันแน่!

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8334-8

9 786161 883348

Illustration: CHANGๆ